

ALBERT SAMAIN

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

ΑΡΧΑΙΟ ΔΡΑΜΑ

ΜΕ ΔΥΟ ΜΕΡΗ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΣ :

ΣΤΑΜΟΣ ΜΠΡΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑ 1917

Σύμφωνα με τὸν νόμον, «ὁ μεταφραστὴς ἔχει μόνος
τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύῃ αὐτὸ καὶ νὰ ἐπιτρέπη
τὴν ἐν θεάτρῳ ἢ δημοσίᾳ αἰθούσῃ παράστασίν του».

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ

ΣΤΗ ΛΙΛΗ ΛΟΥΡΙΩΤΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

ΑΚΗΣ

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

ΛΥΚΑΣ

ΜΕΡΟΣ Α΄.

Δειλινό. Οὐρανὸς ζωηρὰ γαλάζος. Βουνοσειρὰ πὺν
τελειώνει σὲ ἀκρωτήρι. Θάλασσα. Δεξιὰ μικρὸ δάσος.
Ἡ Γαλάτεια εἶναι πλαγιασμένη στὴ σκιά ἀπάνου σὲ
στρῶμα ἀπὸ φύλλα. Ἀριστερὰ ἡ τρύπα μιᾶς σπηλιᾶς.
Στὴ ρίζα μιᾶς μεγάλης ἐλιάς χλοερὸ ὕψωμα γῆς,
πὺν σχηματίζει πλατὺ κάθισμα. Ὅταν σηκώνεται ἡ
αὐλαία ὁ Πολύφημος εἶναι ξαπλωμένος ἀπάνου στὸ
βράχο καὶ κοιτάζει τὴ θάλασσα. Μένει ἀκίνητος
ὅσο διαρκεῖ ὁ χορὸς.

ΧΟΡΟΣ ΝΥΜΦΩΝ, μέσα στὰ παρασκήνια.

Νύμφες τῶν δασῶν, τῶν ποταμῶν Νεράϊδες,
Νύμφες τῶν πηγῶν κ' ἐσεῖς Καλοκυράδες,
ὁ χρυσοθώρακας Θεὸς τὴ λαύρα δυναμώνει
τὰ βάθη τῶν πυκνῶν δασῶν, ἐλᾶτε, μᾶς καλοῦνε.

Ἄς πιάσουμε τὰ μυστικὰ κι ἀπόσκια μας λημέρια...
Τὰ πέλαγα λαμποκοποῦν ἀπ' τὰ νησὰ τριγύρω,
ἀσάλευτες φλογίζονται πάνου στὴ γῆν οἱ σαῦρες.

Λαχταράει πυρωμένος ὁ γαλάζος οὐρανός,
ἀπ' τὸ στόμα ἡ πνοή μας ἀνεβαίνει σὰν καπνός.

Ἀπ' τὴν πνοή τοῦ λιοπυριοῦ ἡ γῆ λιγοθυμαί
καὶ τὰ γυμνὰ τὰ μπράτσα μας φλόγες τὰ τριγυρνοῦνε.

Μέσα στὴ ζοφερὴ σπηλιὰ ἃς ψάξουμε νὰ βροῦμε
γιὰ τὰ φρυγμένα χεῖλη μας τὸ δροσερὸ νεράκι,
ποὺ στάζει σὰ νὰ σιγοκλαίῃ μὲ δάκρυα παγωμένα.

Τὰ ρεμματάκια πέθαναν στὸ βοτσαλένιο στρῶμα
καὶ τὰ λουλούδια γέρνουνε μισοξεψυχισμένα . . .
Τὸν ἥλιο ἃς προσκυνήσουμε, ποὺ τοὺς καρποὺς μελώνει
καὶ τὰ σπαρτὰ μεστώνει.

Ὅπως καλπάζουν τ'ἄσπρα του τὰ χρυσοπέταλ' ἄτια
οἱ χαῖτες ἀνεμίζονται σὰν πύρινα γλωσσίδα.
Τραγούδι' ἃς τραγουδήσουμε, ἐλάτε, ἀδερφοῦλες,
στὶς μέρες τὶς σπιθόβολες καὶ στοὺς μεγάλους ἥλιους,
ποὺ στοῦ φωτὸς τὴν ἄβυσσο ἀκράτητα κυλοῦνε !

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Ὅμορφη, ὀλογάλανη κι ἀφροστεφανωμένη
θάλασσα, ποὺ μὲ γέννησες καὶ κάθε αὐγὴ καινούρια
θαύματα μπρὸς στὰ μάτια μου, θάλασσα, ζωντανεύεις.
Κόλπε μὲ τ'ἀσημόνερα . . . βουνὰ καλογραμμένα,
χαμοσυρτὲς ἀκρολιμνιὲς καὶ πολυχαϊδεμένες
ἀπὸ τῶν κύκνων τὰ φτερά . . . κρυοπηγές . . . ρυάκια . . .
πυκνοντυμένη φυλλωσιὰ καὶ πολυθροερούσα,
Κυβέλη μεγαλόκαρδη, τὸ πόσο σ' ἀγαποῦσα !
Κορμοὶ χοντρόφλουδοι, τρανὰ δέντρα μὲ τὰ πουλιά σας,
εἴμουν σὰν ἓνας βασιλιάς μέσα στὴν ἐρημιὰ σας !
Κι ὅμοιος μ' ἐσᾶς, κάθε φορὰ ποὺ ἀνοιξὴ ἐρχόταν
μέσ' στὴν παρθένα μου καρδιὰ τὰ νιάτα σπαρταροῦσαν !
Εἴμουνα τότε τὸ παιδὶ τῆς γῆς τ'ἀγαπημένο·

δικιά μου εΐτανε ἡ γή, τὴν εἶχα σὰ μητέρα
κι ὅταν πλάγιαζ' ἀπάνου της, ἀπ' τοὺς θαλασσανέμους
λουσμένος κι ἀπὸ τῶν δασῶν τὰ μῦρα, ἓνα χᾶϊδι
ἐννοιωθα ὀλοτρύφερο κι ἀπέραντο νὰ βγαίνει
μέσ' ἀπὸ τ' ἄγια βάθη της νὰ μὲ γλυκοχαϊδεύη.
Εἴμουνα τότε φλογερὸς κι ἀφέντης στὶς χαρὲς μου·
ἀπ' τὰ κλωνάρια τὴν αὐγὴ ἔπεφτεν ἡ δροσούλα
πὰ στὰ γυμνὰ τὰ μπράτσα μου κι ὅταν μεσουρανοῦσεν
ὁ ἥλιος, ἔστεκόμουνα καὶ ρούφαγα τὸ φῶς του.
Ἀβάσταγος τὴ χαραυγὴ ἔμπαινα στὸ ποτάμι
κι ὅπως ἀπὸ τὸ φάραγγα στὴν πλατωσιὰ πηδοῦσα,
νὰ χλιμιντρίσω ἦθελα σὰν τὸ βαρβάτο ἄτι!

Κάνει μερικὰ βήματα καὶ ἔπειτα
ξαναπέφτει. Ἀπελπισμένος.

Τώρα τὶς μέρες μου βαριὰ καὶ θλιβερὰ τὶς σέρνω
καὶ μοναχὰ σ' ἓνα σκοπὸ γυρίζει ὁ λογισμὸς μου.
Στρατοκοπάω ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ τὸ ποῦ πάω δὲν ξέρω
καὶ τὶς μακριὲς κ' ἡλιόφλογες ἡμέρες σωριασμένος
σφίγγω μέσα στὰ δόντια μου τὰ ἀναφυλλητά μου,
κοιτάζοντας νὰ ξεψυχᾷ τὸ κῦμα στ' ἀκρογιαλὶ.
Τὴν ἄγρια καὶ τρυφερὴ καρδιά μου κρυφοτρῶει
ὁ πόνος. Εἶναι πάντα δῶ... Δὲ μπορῶ νὰ τὴ διώξω!
Τὴν ἔχω δῶ... καὶ βλέπω τὴν νὰ περπατῇ κι ἀκούω
τὰ λόγια καὶ τὰ γέλοια της καὶ βλέπω τὰ μαλλιά της
τὰ πλούσια καὶ τὰ μπράτσα της, τῶραϊο μέτωπό της
καὶ τὸ μικρὸ σὰν τοῦ πουλιοῦ ὀλόασπρο λαιμό της.
Τ' ἄνθια βλέπω τῆς ζώνης της καὶ τ' ἀπαλόχρωμό της
καὶ τὸ λεπτὸ τὸ φόρεμα... ὦ! πάω νὰ τρελαθῶ!

Μὰ πιὸ πολὺ, τρανοὶ Θεοί, σφίγγεται ἡ καρδιά μου
 ὅταν στὸ νού μου ἔρχονται τὰ δυὸ γλυκά της μάτια!
 Ἐπ' τὸν καιρὸ πού πρόσχαρη μέσ' στὴ ζωὴ μου μπήκε,
 ἐγὼ πονῶ!.. Ἐπ' τὴν καρδιά μου πέταξε ἡ γαλήνη...
 Γλυκὰ πού εἴταν στὴν ἀρχή, χαρμόσυνες ἡμέρες·
 εἴταν θαρρεῖς μιὰ μέλισσα στὰ περβόλια μου μέσα...
 Ὑστερα τὴν ἀγάπησα καὶ γιὰ νὰ τῆς ἀρέσω
 ὠραῖος νᾶμαι ἤθελα, μὰ ξαφνικὰ τὸ εἶδα
 μ' ὀργή καὶ μὲ τρομάρα μου τὸ πὼς ἄσκημος εἶμαι!
 Ἀλοί μου! εἴταν μιὰ βραδυά, ὅπου σὰν σὲ καθρέφτη
 πάνου στῆς λίμνης τὰ νερὰ σκυμμένος, πρωτοεἶδα
 τὴν ἄσκημή μου τὴ μορφή. ὦ! τί ντροπή! Ἀλοί μου!...
 ἀνακατεύω τὰ νερά... μὰ κεῖνα ξαναπλάσαν
 τὴ δύσμορφη εἰκόνα μου. Κι ὅταν ἦρθεν ἡ νύχτα,
 π' ὅλα τὰ κάνει σκοτεινά, τὴν κοίταζα ἀκόμα...
 Καὶ ἀπὸ τότε ἔζησα θανατερὰ θλιμμένος,
 γιὰ τὸ ψέμα μάντεψα, τὴ δολερὴ ἀπάτη!
 Αὐτὸς ὁ Ἄκης ὁ βοσκός, πού τριγυρνάει δωπέρα,
 τὴν κέρδισε μὲ τᾶνοστο γυναικίειο φέρσιμό του
 κ' ἐγὼ μονάχα ἐρημιὰ ἔχω μέσ' στὴν καρδιά μου!

Μπαίνει ὁ Λύκας ἀναζητώντας
 καταγῆς δεξιὰ κι ἀριστερά.

Μικρέ μου, ἐσύ ὅσαι... τί ζητᾷς;

ΛΥΚΑΣ

Τὸ βέλος μου γυρεύω.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, τὸ βρίσκει ἐκεῖ κοντά του, τὸ σηκώνει
 καὶ τοῦ τὸ δίνει.

Νά, πάρτο.

ΛΥΚΑΣ, ἐνῶ τὸ παίρνει, φιλεῖ τὸν Πολύφημο.

Καλὴ μέρα σου.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

ὦ! τὸ δροσάτο στόμα!...

Γιὰ κοίταξέ με... Εἶν' αὐτὰ τὰ ὄμορφα ματάκια
ἴδια μὲ τῆς Γαλάτειας, τῆς ἀδερφῆς τὰ μάτια.
Γιὰ δὲν ξέρουν τὶς χάρες τους, δὲν ἔχουν πονηράδες
καὶ εἶναι τα σὰν τοῦ Θεοῦ εἰλικρινὰ κι ἀθῶα.

ΛΥΚΑΣ

Δὲν ἔρχεσαι νὰ παίξουμε ;

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Σήμερα ὄχι.

ΛΥΚΑΣ

Πότε ;

Ἄ, τώρα πιά δὲ μοῦ γελαῖς ὥς μοῦ γελοῦσες πρῶτα.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Τὸ ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ.

ΛΥΚΑΣ

Τὸ ξέρω ναί, μὰ ἔχω
κάποιο μικρὸ παράπονο μαζί σου.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Νὰ τ'ἀκούσω.

ΛΥΚΑΣ

ἝΑλλες φορές γυρνούσαμε ἀντάμα μέσ' στὰ δάση
καὶ μοῦ ἔδινες τὰ βέλη σου μαζί μὲ τὴ φαρέτρα.
Συχνά, ὅταν ἀπόσταινα ἀπ' τοὺς τρελοὺς μας δρόμους,
μὲ μιᾶς ἐκαβαλλίκευα πὰ στοὺς πλατιοὺς σου ὤμους...
ἝΑπ' τὰ χωριὰ καταμεσίς διαβαίναμε καὶ ὅταν
τὶς νύχτες ἐπερνούσαμε σιμὰ στὰ περιβόλια,
κάποιον καρπὸ θὲ νᾶκοβες ἐπίτηδες γιὰ μένα.
Κάναμε ἦχὼ στὶς ἠχερὲς μεριὲς μὲ τὴ φωνή μας.
ἝΑπάνου στὴν ἀκρογιαλιὰ Κένταυροι περπατοῦσαν,
ποὺ τρέχανε καλπάζοντας κάτ' ἀπ' τὸ φεγγαρόφως
πιὸ γλήγορ' ἀπ' τὸν ἄνεμο... θυμᾶσαι;

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, θλιμμένα.

Ναί, παιδί μου.

ΛΥΚΑΣ

Μὰ κειὸς ὁ γεροκένταυρος μὲ τᾶσπρα του τὰ γένηια,
μὲ τὸ μεγάλο ρόπαλο π' ἀκκούμπαε στοὺς γοφούς του
καὶ ποὺ μᾶς ἀκολούθαε καὶ μίλαε μαζί σου...
Δὲν ἔννοιωθα τὰ λόγια του κ' εἴμουνα λυπημένος
καὶ σὺ μοῦ ἔλεγες συχνὰ τὸ πὼς αὐτὸς γνωρίζει
τὰ σκοτεινὰ μυστήρια τῆς γῆς καὶ τοῦρανοῦ.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Πανόμορφες ἐρημικὲς βραδυές! ἝΑ, ναί, θυμᾶμαι
πὼς μοῦ εἶπε· «πρόσεχε, γιατί κάποιες καρδοῦλες εἶναι
γιὰ τὴν ἀγάπη ἀδύναμες. Κάθε ψυχὴ μεθάει
ἀπ' τῆς γυναίκας τὸ ἄρωμα κ' ἔχε καλὰ τὸ νού σου».

Μιλοῦσε καὶ μέσ' στὴν ψυχὴ μὲ ἄγγιζεν ἡ ματιά του.
Δὲν ἄκουσα τὰ λόγια του κ' οἱ Θεοὶ μὲ δικάσαν.

ΛΥΚΑΣ, προσπαθώντας νὰ τὸν παρασύρη.

Δὲ θέλεις ν'ἀρθῇς ;

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Ὅχι, μή.

ΛΥΚΑΣ

Πᾶνε, τελειώσαν ὅλα ;

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, τὸν ἀγκαλιάζει καὶ τὸν φιλεῖ.

Καὶ ὅμως ἄλλον ἀπὸ σὲ δὲν ἔχω πιά!...

ΛΥΚΑΣ

Γιὰ πές μου,
τ' εἶναι βαρὺ καὶ θαμπερὸ πάντα τὸ μέτωπό σου ;
Καὶ ἡ Γαλάτεια γι' αὐτὸ ἀνησυχεῖ.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, μὲ πίκρα.

Ἐκείνη!...

ΛΥΚΑΣ

Ἀνησυχεῖ στ'ἀληθινά. Πές . . . πιὸ πολὺ ἐμένα
ἀπ' τὴ Γαλάτεια ἀγαπᾶς ;

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Γιατί ;

ΛΥΚΑΣ

Γιὰ νὰ ζηλεύη.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Τρελόπαιδο !

Ὁ Λύκας φεύγει γελώντας.

Ἡ παιδικὴ ψυχὴ πὼς μὲ μαντεύει.

Πλησιάζει σιγά, σιγά στὸ μέρος
ὅπου εἶναι πλαγιασμένη ἡ Γαλά-
τεια, παραμερίζει τὸ κρεμαστὸ
φύλλωμα καὶ τὴν κοιτάζει.

Κοιμᾶται... Πόσο εἶν' ὁμορφὴ μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά της !
Ὁ μαῦρος πόνος κι ὁ καημὸς ποὺ μέσα μου φωλιάζουν
φεύγουν σὰν ἔτσι τὴ θωρῶ . . .

Τὴν παρατηρεῖ γιὰ πολλὴ ὥρα.

ὦ, πόσο εἶν' ὥραία
ὥς γέρνει τὸ κεφάλι της στὸ λυγισμένο μπράτσο !
Ἐπόνεσα τόσο πολὺ . . . μὰ τώρα τὸ ξεχνᾶω.
Κάποτε μιὰ περαστικὴ κι ἀνάλαφρη πνοούλα
χαϊδεύει τὸ κεφάλι της καὶ τὰ μαλλιά τρεμίζει.
Μὲ τὸ μικρὸ καὶ τρυφερὸ στόμα χαμογελάει . . .
ὦ, τὸ λευκὸ τὸ μέτωπο, τὸ μικρὸ μετωπάκι
ποὺ τρομερὸ κι ἀμίλητο εἶναι ὅπως ὁ τοῖχος !
Πὼς ἤθελα νὰ μάθαινα τὰ μυστικὰ ποὺ κρύβει,
νὰ τῶσπαζα ! . . . νὰ τᾶνοιγα ! . . . νὰ ἰδῶ τί συλλογιέται . . .
ὦς τὴν κρατᾶω ὁλόσωμὴ κάτω ἀπὸ τὴ ματιά μου

κι ἀναθυμοῦμαι τὰ πικρὰ τὰ βάσανα, τοὺς πόνους,
ποῦ κάθε μέρα δίνει μου, τὰ φρένα μου σαλεύουν
καὶ στοὺς Θεοὺς θέλω νὰ πῶ ν᾿άτανε πεθαμμένη!

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, ξυπνάει σιγά, σιγά καὶ κοιτάζοντας τὸν Πολύφημο.

Ἄ, εἶς' ἐσύ! Πῶς μπόρεσα νὰ κοιμηθῶ ὥς τώρα;
Στοὺς κάμπους σιγαπλώνεται τὸ βραδινὸ σκοτάδι.
Θεοί!... ποτὲ τόσο θερμὸ δὲν εἶταν καλοκαίρι!

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, τῆς δίνει νὰ πιῇ.

Διψᾷ;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, πίνοντας μὲ μικρὰ διαλείμματα.

Εἶναι τόσο γλυκό!

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Σταφύλια ἔχω στύψει.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Τί κάνεις κεῖ;

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Μά, τίποτα... Κάποιο ὄνειρον ὥραϊο
στὸ ρυθμικὸ καὶ ἀπαλὸ τοῦ κόρφου σου τὸ κῆμα
γιὰ μιὰ στιγμούλα ἔπλεξα... Κοντά σου δὲ μὲ θέλεις;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, ἀδιάφορα.

Μά... ὅχι...

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Τότε, δῶσε μου ἓνα φιλί.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, ἀφηρημένη ταχτοποιεῖ τὰ μαλλιά της
καὶ διορθώνει τὶς πτυχὲς τοῦ χιτῶνα της.

Ἀμέσως...

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Τὸ κρίνο κεῖνο τὸ μαβὶ καὶ τὸ μεγάλο κρίνο,
ὅπου μιὰ μέρα μῶλεγες καὶ τὸ ποὺ δὲ φυτρώνει
μόν' σὲ τετράψηλα βουνά, ξέρεις πῶς τῶχω;... Νά το...
Γιὰ νὰ τὸ δρέψη αὐτὸ κανεῖς πρέπει νὰ κιντυνέψη
μέσα στοὺς πάγους, στοὺς γκρεμούς, φαράγγια νὰ περάση
καὶ ποταμοὺς ξεχειλιστοὺς κι ἀπὸ στουρνάρια βράχους,
καὶ μέσ' σὲ τρίσβαθα σπηλιὰ καὶ μαῦρα νὰ τρυπώση.

Τῆς δίνει τὸ λουλούδι.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, σχεδὸν δίχως νὰ τὸν κοιτάξη.

Τί ὁμορφο... εὐχαριστῶ... μά, διόλου δὲ μυρίζει.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, τὴν πλησιάζει.

Ἀκουσε... κάτι ἤθελα...

Μόνος του.

ὦ, φριχτὴ ἀγωνία.

Στὴ Γαλάτεια.

Νὰ σὲ ρωτήσω ἤθελα...

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Σὰν τί, λοιπόν;

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Ἄν εἶσαι

ἐδῶ κοντά μου εὐτυχής;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Γιατί ρωτᾷς;..Ναί...εἶμαι...

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Κάποτε συλλογίζομαι, σιμά μου ἡ ζωὴ σου
πὼς εἶναι ἀνευχάριστη καὶ πὼς φυλακισμένη
τὴν ὁμορφιά σου τὴν κρατῶ, καὶ λέω πὼς τὰ μπουμπούκια
στὸ φῶς καὶ στὴν ἐλευτεριά μονάχα λουλουδιάζουν,
κ' ἐδῶ σκοτάδι καὶ σκλαβιά στὰ φαιδρά σου εἶναι νιάτα,
κ' ἐγώμαι πάντα θλιβερός.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, χωρὶς συνείδηση.

Μπά!... τίποτα δὲ νοιώθω...

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Ἀλήθεια, σὰν ἓνα πουλὶ πετᾷς καὶ κελαδίζεις.
Μὰ πρέπει νὰ μὲ συχωρᾷς ὅταν στὸ φέρσιμό μου
φαίνομαι κάποτε κακός.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ἐσὺ κακὸς σ' ἐμένα;
Σὺ πάντα μοῦ χαμογελᾷς ὅταν θὰ σὲ κοιτάξω
κι ἀκόμα τώρα μοῦ γελᾷς.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, ειρωνικά.

Ὡς σοῦ γελοῦσα πρῶτα!

Τὴν τραβάει κοντά του.
Μὲ φωνὴ ἱκετευτική.

Ἔλα μου δῶ.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, κάθεται στὰ γόνατά του κ' ἐπὶ τέλους
τὸν προσέχει. Μὲ ἐκπληξή.

Ἄ, δὲ γελάει... εἶναι ἀλήθεια... κλαίει!

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, τὴν σφίγγει ἀπάνου του.

Διόλου μὴν ἀνησυχῆς... Σπλαχνίσου με καὶ μείνε,
ἔτσι νὰ νοιώθω σε γλυκὰ ἀπάνου στὴν καρδιά μου.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Γιὰ τὴ Γαλάτεια τρυφερή, τὸ ξέρω, εἶν' ἡ ψυχὴ σου
σὰν σὲ παιδὶ χαϊδιάρικο τῆς φέρνεσαι κ' ἐκεῖνη
θαρρεῦει τότε κι ἀμυαλιὲς καὶ παλαβιὲς σοῦ κάνει.
Ἔχει τρελὸ κεφάλι αὐτὴ κ' ἐσὺ καρδιά μεγάλη!

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

ὦ, τὰ γυμνὰ τὰ χέρια σου, τριγύρω στὸ λαιμό μου
σὰν ἓνα περιδέραιο μοιάζουνε ἀπὸ χιόνι.
Πές, θέλεις ἓνα φίλημα πάνου τους νὰ πιθώσω;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, ζωνερά.

Καὶ τὸ φιλὶ μὲ τί ἐσὺ θὲ νὰ μοῦ τὸ πληρώσης;

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Μ' ὅ,τι κι ἂν θέλῃς.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Πάει καλά, στάσου νὰ ψάξω λίγο...
Θὲ ν'ἄβρω κάτι δύσκολο...

Διστάζει γιὰ λίγο.

Ἕἂν... τάχα... σοῦ ζητοῦσα...

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, τὴν χαϊδεύει.

Ἕἂν φιλὶ ἀπέραντο!...

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, αὐτάρεσκα.

Μὰ δὲν τολμῶ!... Ἕἂν τάχα...
σοῦ ζήτηγα...

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Σὰν τί λοιπόν;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Μά, κάτι τιποτένιο...
Νά, Ἕἂν τόξο ὁμορφο κι ἀσημοκαρφωμένο!

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, ἐκπληκτος.

Τόξο; Γιὰ ποιόνε τὸ ζητᾷς;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, μὲ κάποια ταραχή.

Γιὰ τὸ βοσκό τὸν ἝἈκη.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, ψυχρά.

Γι' αὐτόν!... ποτέ!...

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Εἶσαι κακός ! Σ' ἔχει ποτέ του βλάψει ;

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Δὲν ξέρω.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Κι ὅμως λέει καλὰ αὐτὸς πάντα γιὰ σένα
κι ἀληθινὰ σὲ σέβεται. Ἐτοῦτο σὲ πειράζει ;

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Ἔρχετ' ἐδῶ συχνὰ αὐτός, ἀλήθεια ;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, βεβαιωτικά.

Μπά... ποτέ του !

Στοὺς δρόμους ἀπαντιόμαστε... Ἀλλὰ γιατί βουρκώνει
τὸ πρόσωπό σου ;

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Τίποτα... κάτι ποὺ συλλογιόμμαι.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, χαϊδευτικά.

Στάσου κ' εὐτὺς θὰ πληρωθῇς γι' αὐτὸ ποὺ σοῦ χρωστάω.

Τὸν φιλεῖ γιὰ πολὺ στὸ λαιμό.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, σὰ νὰ συνέρχεται ἀπὸ ἔκσταση.

Ὦ ! τὸ γλυκὸ αὐτὸ φιλί ! Ἐφτασε στὴν καρδιά μου
σὰν ἀστραπὴ χρυσόβολη !

Σφίγγει παράφορα τὴ Γαλάτεια.

Γαλάτεια !... Σὲ λατρεύω !

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, τόνε σπρώχνει ζωηρά.

Ὁχι... γιατί σὲ σκιάζομαι!

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, τὴν κρατάει.

Μεῖνε στὴν ἀγκαλιά μου...
νὰ μυριστῶ τὸ μῦρο σου καὶ τὰ χρυσὰ μαλλιά σου
νὰ τὰ φιλήσω καὶ νὰ πιῶ τὸ γέλοιό σου!

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, ἀνήσυχα.

Ἄφησέ με!

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Νᾶξερες πόσο σᾶγαπῶ!... Ἄν ἤξερες... τὴ νύχτα...

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, μὲ θυμό.

Ἄσε με!

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

ὦ! τὸ λυγερὸ καὶ τῶμορφο κορμί σου,
τὸ τρυφερὸ σὰν τὸν καρπὸ καὶ ποὺ ἡ μυρουδιά του
βαρὺ μοῦ φέρνει ἴλιγγο, μεθάει καὶ μὲ φρενιάζει.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, τὸν σπρώχνει μὲ ἀπέχθεια.

ὦ, ἄφησέ με!

Κοιτάζονται γιὰ λίγο κατάματα.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, τὴν κρατάει ἀπὸ τοὺς καρποὺς τῶν χειρῶν της.

Ὁχι... ἐδῶ θὰ μείνης ὡς τὸ τέλος,
γιατὶ τὸ θέλω!... Σὲ κρατᾶω καὶ δυνατώτερός σου
ἐγώμαι!.. Πιὰ δὲν ἡμπορεῖς νὰ φύγης!.. ὦ, δὲν ξέρεις
πὼς στὴν ἀπελπισία μου ὅλημερίς παλεύω
τὸν ἑαυτό μου, ποὺ μὲ καίει μὲ τὸν ἄγριο πόθο

καὶ τὴν τρελὴν ἐπιθυμίᾳ μὲ βία νὰ σ' ἀδράξω
καὶ καθὼς μέσ' στὰ χέρια μου θὰ τρέμης, θὰ σπαράξῃς,
τὸ γαλατένιο σου κορμὶ νὰ τὸ συχνάπολάψω!
Δὲν ξέρεις πὼς στὰ μάγουλα δυὸ βαθουλὰ χαντάκια
ἀνοίξανε τὰ δάκρια π' ἀκράτητα κυλοῦνε.
Καὶ τὰ σημάδια κοίταξε ἀπ' τὰ σκληρὰ μου νύχια,
ποὺ μέρα νύχτα χώνονται μέσα στὰ κρέατά μου.
Ἔτσι ἀπὸ τὸν ἔρωτα κοψίδια ἢ καρδιά μου.
Φλόγα μοῦ καίει τὰ σωθικά κι ὅλη μέρα κυλιέμαι
στ' ἀγκάθια αἵματοστάλαχτος καὶ τῆς νυχτὸς τ' ἀγρίμια
ἀπ' τὰ βουνὰ περίτρομα φεύγουνε σὰν ἀκοῦνε
τὸ σπαραχτό μου βογγητὸ ποὺ ἀνεβαίνει στ' ἄστρα.

Μὲ γλυκεῖα φωνή.

Κι ὅμως δὲν εἶμαι ἄγριος τόσο ποὺ μὲ νομίζεις·
γιὰ δές, τὸ στόμα μου κοντὰ εἶναι μὲ τὸ δικό σου...
Στοχάσου πὼς ἀγγίζοντας λίγο τὸ φόρεμά σου
κυλάει μέσα στὸ αἷμα μου ρυάκι μυροφόρο.
Στοχάσου πὼς τότε φυλάω σὲ ἀπόκρυφες κρυψῶνες
κεῖνο τὸν πράσινο καρπὸ ποὺ τ' ἄσπρα σου τὰ δόντια
εἶχαν ἀφήσει ἀπάνου του μιᾶς δαγκωσιᾶς σημάδι.
Σέρνομαι μὲ τὰ γόνατα πάνου στὰ μονοπάτια,
τὸ χῶμα ποὺ τὰ πόδια σου πατοῦνε νὰ φιλήσω!
Αὐτὸ τὸ νοιώθεις;.. ὦ! σ' αὐτὰ ὀρκίζομαι τὰ μάτια,
σὰν τῆς αὐγῆς τὸν οὐρανὸν ποὺ σὰν τ' ἀνοιγῆς μοιάζουν
καὶ τίποτ' ἀπ' τὴ γλύκα τους ἐγὼ δὲ θ' ἀπολάψω...
Ναί, τίποτα!... καὶ βλέπω το στὰ βάθια τῆς καρδιᾶς σου.
Κι ὅμως δὲ θ' ἄθελα πολλὰ γιὰ τὴν τρανὴ μου ἀγάπη·
θ' ἄφταν' ἓνα χαμόγελο κ' ἓνας γλυκὸς σου λόγος

κ' ἓνα χαϊδάκι θάφτανε ἄκόμα τιποτένιο,
ὅπως χαϊδεύεις τὸ σκυλί. Μὰ οὐτ' αὐτὸ μοῦ δίνεις...
Ποτέ σου, τίποτα ποτέ, μόν' τὸ φριχτό σου βλέμμα,
ὅπου σὰν τὸ νεκρὸ νερὸ πηγμένο μὲ κοιτάει...

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, ψυχρά.

Ἄσε, λοιπόν, τὰ χέρια μου!

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, τὴν ἀφήνει.

Νά, πηγαινε, σὲ ἀφήνω
γιατ' εἶς' ἐσὺ ἡ δυνατή!... Κάποιος Θεὸς μοῦ πῆρε
τὰ λογικὰ κ' ἔτσι τρελὸς πίστεψα πῶς... μὰ τώρα
κατάλαβα!.. Συχώρα με!

Σιωπή. Ἡ Γαλάτεια κάνει με-
ρικὰ βήματα μὲ προσποιημένη
ἡρεμία.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Εἴταν ἐδῶ ὁ Λύκας;

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Εἴταν ἐδῶ πρωτῆτερα...

Κοιτάζει μακριά.

Θέλεις νὰ τὸν φωνάξω;...

Νά, ἐκεῖ στὸ δρόμο φαίνεται.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, μὲ ζωνερὴ παραφορά.

Δὲ θέλω γιὰ νὰ παίξῃ
μέσ' στὸ λιοπύρι. Μοῦ ἔρχεται ὕστερα ξαναμμένος

καὶ λαχανιάζει κ' εἶναι τος μούσκεμα στὸν ἰδρώτα.
Θὰ πάθῃ τίποτα κακό.

Κάθεται. "Υστερ' ἀπὸ λίγο ξεσπάει
ἀπότομα σὲ ἀναφυλλητά. Ὁ Πολύφη-
μός τὴν πλησιάζει καὶ σκύβει ἀπάνου
της. Ἐκείνη τὸν σπρώχνει.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, ἱκετευτικά.

Κρύβεις τὸ πρόσωπό σου!
"Ο,τι ἔκαμα, σοῦ ὀρκίζομαι, εἴταν ἀθέλῃτά μου.
Τὸ αἷμα μου φλογίζεται, χάνω τὰ λογικά μου,
καὶ λέω λόγια παράφορα, καὶ τὸ τί λέω δὲν ξέρω.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, σηκώνεται ἀπότομα.

Πιὰ δὲν τὸ συλλογίζομαι.

Προχωρεῖ πρὸς τὸ δρόμο, ἔπειτα :
ξεσπάει σὲ προσποιημένα δυνατὰ γέλοια.

Καλὰ τὰ καταφέρνεις!

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Τί ἔκαμα ;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Νά, πήδησε ὁ Λύκας ἀπ' τὸν τοῖχο
καὶ καταγῆς ξαπλώθηκε.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, μόνος.

Μὲ κοροϊδεύει!

Στὴ Γαλάτεια.

Φροῦτα

σοῦ ἔφερα ὀλόφρεσκα, ροδάκινα, σταφύλια,
πὺν τᾶκοψα ἐπίτηδες γιὰ σένανε καὶ τᾶχω
στὸ ἴσκιωμα τῆς φυλλωσιᾶς γιὰ νᾶναι πιὸ δροσάτα.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, χωρὶς νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι.

Σ' εὐχαριστῶ.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, πηγαινοέρχεται ἀπελπισμένος.

Θᾶναι καλὰ ἀπόψε γιὰ κυνήγι
μέσα στὸ δάσος τὸ πυκνό. Περνάει ἡ ὥρα.

Περνᾷ τὴ φαρέτρα στοὺς
ὤμους του.

Χαῖρε.

Ἀπλώνει τὸ χέρι του στὴν
Γαλάτεια.

Οὔτε τὸ χέρι σου σ' ἐμὲ νὰ δώσης θέλεις;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, στὴν ἴδια θέση.

Χαῖρε.

Ὁ Πολύφημος τὴν παρατηρεῖ
θλιμμένος καὶ φεύγει μὲ βῆμα
ἀργό.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, ἐπὶ τέλους γυρίζει.

Ἄ, πὶὸ καλὰ ποὺ ἔφυγε· νάτονε ἐκεῖ κάτου
πάει μὲ τὰ μαῦρα του σκυλιὰ πέρα πρὸς τὸ φαράγγι.
Ἄπ' τὴν καρδιά μου ἔφυγε κάποιον μεγάλο βάρος.
Τί θέλει ἀπὸ μένανε; Τί βάνει μὲ τὸ νού του;

Βάζει καταγῆς ἓνα παναίρι
γεμάτο ἀπὸ χρωματιστὰ μαλ-
λιά, κάθεται καὶ ἐτοιμάζεται
νὰ ἐργασθῇ.

Εἶμαι ὑπάκουη καὶ γλυκειὰ κι ὅ,τι μπορέσω κάνω
γιὰ νὰ τοῦ ἀρέσω. Μὰ γιατί αὐτὸς ἔτσι θυμώνει

ἄλλόκοτα καὶ ξαφνικά; Ἡσυχὴ δὲ μ' ἀφήνει
μὲ τὰ παρακαλεστικὰ λόγια του. Τὴν αὐγούλα
σήμερα σὰν ἐξύπνησα χαρὰ γιομάτη εἶμουν,
ποὺ τὰ μαλλιά μου χτένιζα κατ' ἄπ' τὸ φῶς τοῦ ἡλίου!
Νὰ ἰδῶ ἂν εἶμαι ὁμορφή, τὴν ταχτική μου ὥρα
ἄπ' τὸ ποτάμι πέρασα ποὺ ἔχει νερὰ καθρέφτη.
Τώρα ἔχω λύπη στὴν καρδιά καὶ μάταια γυρεύω
γιὰ ν' ἄβρω πάλι τὴ χαρά. ὦ! πρέπει πιά νὰ πάψω,
γιατὶ θὰ τόνε σιχαθῶ!

Ἀκούονται κουδουνολαλήματα.
Σηκώνει τὸ κεφάλι της.

Σὰν τὸ κοπάδι τοῦ Ὑάκη
ποὺ κατεβαίνει τὸ βουνό. Μακάρι ν' ἦναι κεῖνος!
Τώρα γλυκεῖα παρηγοριὰ μέσ' στὴν καρδιά μου νοιώθω.

Ἀκούεται λάλημα φλογέρας.
Ἡ Γαλάτεια ἀκούει γιὰ λίγο.

Ἐκεῖνος εἶναι!

Τρέχει πρὸς τὸ βάθος.

Γλήγορα, γλήγορα ἔλα, Ὑάκη

Φαίνεται ὁ Ὑάκης.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, τρέχει καὶ τὸν ἀγκαλιάζει.

Εὐτυχισμένη γένομαι τὸ ποὺ σὲ βλέπω Ὑάκη!
Βαριὰ θλιμμένη εἶμουν!... Πῶς ἄργησες ἀπόψε;

ΑΚΗΣ

Στὸ χτήμα εἶναι πολλὲς δουλειὲς κ' ἔπρεπε νὰ φυλάξω.
Μιὰ προβατίνα γέννησεν ἔχτές δυὸ προβατάκια
κ' ὕστερα ἤρθ' ἀφέντης μου νὰ ἰδῇ τὰ ζωντανά του.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ἐπὶ τῇ δουλειᾷ σου δείχτηκε καὶ εὐχαριστημένος;

ΑΚΗΣ

Σὲ λίγο στὸ ρωγμά θὰ πάω τὰ βώδια... Εἶσαι μόνη;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Μόνη... μὲ τὸ κουνάδι του κειπέρα παίζει ὁ Λύκας.

ΑΚΗΣ

Καὶ ὁ Πολύφημος ποῦ πάει;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ἐφυγε μέσ' στὸ δάσος...
Κάτι καινούριο θὰ σοῦ πῶ... θὰ σκάσης ἀπ' τὰ γέλοια...
νὰ τὸ μαντέψης δὲ μπορεῖς κι ὁ σπάσης τὸ κεφάλι...
νά, ὁ Πολύφημος...

ΑΚΗΣ

Μά, τί;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

... Εἶναι ἐρωτευμένος!

ΑΚΗΣ

Αὐτὸς σὲ ἐρωτεύτηκε;... θέλεις νὰ κοροϊδέψης!

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Σ' ὀρκίζομαι στὴν πίστη μου! Ἀδύνατο πὼς εἶναι

ὅπως κ' ἐσὺ τὸ πίστευα, μὰ τὴν δὲ μοῦ τ' ὅπε
ἄξαφνα καὶ παράφορα κι ἀγριεμένος... Κοίτα,

Ἄνασέρνει τὸ μανίκι τοῦ χι-
τῶνα της καὶ δείχνει τὸ μπρά-
τσο της.

σημάδια εἶν' ἀκόμα δῶ ἀπὸ τὰ δάχτυλά του!

ΑΚΗΣ

Τὸν ἀγριάνθρωπο!... αὐτὸς σὲ χτύπησε στ' ἀλήθεια!

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Μά, ὄχι δά...

ΑΚΗΣ

Καὶ ὅμως νά...

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Οὔτε μιὰ λέξη τοῦ εἶπα·

ἀμίλητη σὰν ἄγαλμα, κ' ἔτ' ἀποσβολωμένος
ἀπόμεινε καὶ τοῦ ἔπαψεν ἀμέσως ἡ μανία.

Ἐπρεπε νὰ τὸν ἔβλεπες· ὅπως ἓνα λιοντάρι
στὰ σίδερα καὶ τὸ χτυποῦν, ἐμούγγριζε μὲ λύσσα
καὶ δάγκωνε τὶς σάρκες του, κ' ὕστερα γιὰ νὰ πάψη
τὸν τρόμο μου, μὲ κοίταζε μὲ τὰ τρανά του μάτια
γιομάτα παρακάλεση καὶ δακριοπνιγμένα
καὶ ταπεινὰ μοῦ γύρευε νὰ τόνε συχωρέσω.

Ὅπως κ' ἐγὼ καμιὰ φορὰ κ' ἐσὺ θὰ τὸν λυπόσουν,
γιατὶ βαθιὰ εἶναι καλός... Μὰ νὰ ζητᾷ ἀγάπες!

Ἐνας χωριάτης σὰν κι αὐτὸς νὰ κἀνὴ τὸν ὠραῖο!

Φτωχὲ Πολύφημε!... Ἄ, ναί, θυμᾶμαι... πρὶν νὰ φύγη
κάτι γιὰ φροῦτα μοῦ ἔλεγε πὺν εἶχε σὲ λίγο κόψει.

Συλλογίζεται γιὰ λίγο, ὅστερα
θυμᾶται ἀπότομα καὶ τρέχει στὴ
σπηλιὰ γιὰ νὰ τὰ πάρη.

Ἐκεῖ στὸν ἴσκιο τᾶβαλε τῶν δροσερῶνε φύλλων·
Νάτα... πόσο εἶν' ὁμορφα!

ΑΚΗΣ

Ροδάκινα, σταφύλια...

Παίρνει ἓνα ροδάκινο.

Γιὰ δὲς αὐτό, εἶναι χρυσὸ καὶ πορφυρὸ τριγύρω!

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, τὸ φέρνει στὸ στόμα της κ' ὅστερα
στὸ στόμα τοῦ Ἄκη.

Στάσου, στὸ ἴδιο δάγκωσε. εἶνε γλυκὸ καλὲ μου!

Σ' αὐτὴ τῇ στιγμῇ μπαίνει, ἀργὰ
καὶ χωρὶς νὰ τὸν καταλάβουν, ἀπὸ
τὸ βάθος ὁ Λύκας. Τοὺς κοιτάζει
γιὰ λίγο, ἔπειτα πλησιάζει καὶ μ' ἓνα
ἄχυρο γαργαλίζει τὴ Γαλάτεια στὸ
λαιμό.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, ξαφνίζεται.

Αὐτὸς ὁ Λύκας εἶν' τρελός!... Παλιόπαιδο, ἂ σὲ πιάσω!

ΛΥΚΑΣ, ἀπὸ μακριά.

Τί τρῶτ' ἐκεῖ;... εἶναι καλό;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, τοῦ δίνει ἓνα τσαμπὶ σταφύλι.

Πάρε αὐτὸ καὶ φεύγα.

ΛΥΚΑΣ

Γιὰ ποῦ ;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Μοῦ εἶν' ἀδιάφορο . . . ἔδῳ δὲ θέλω νᾶσαι !

ΛΥΚΑΣ

Ὅταν ὁ ᾿Ακῆς εἶν' ἔδῳ πάντα μοῦ λὲς νὰ φύγω.

᾿Απομακρύνεται κάμποσο.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, ἀφήνεται ἀπάνου στὸν ᾿Ακῆ.

Εὐτυχισμένη γένομαι ἀπάνου σου σὰν πέφτω !
Μοῦ εἶχε φύγει ἡ χαρὰ πρωτῆτερα, μὰ τώρα
πάλι μοῦ ξαναέρχεται, κι ἀπὸ τὴ γλύκα νοιώθω
μύρια πουλιὰ νὰ κελαῖδοῦν γλυκὰ μέσ' στὴν καρδιά μου.

ΑΚΗΣ

Κάποιο βρετήκι μοῦ ἔτυχε τώρα καθὼς ἐρχόμουν :
Μελισσοφάγοι . . . μιὰ φωλιά στὴν τρύπα κάποιου τοίχου.
Γιὰ νὰ τοὺς ξεφωλιάσουμε θέλεις μαζὶ νὰ πᾶμε ;
Μὰ πρέπει γλήγορα, γιατί ὁ ἥλιος θὲ νὰ δύση.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

᾿Αν θέλῃς ;

ΑΚΗΣ

Θὲ νὰ πάρουμε τὰ κοντινὰ δρομάκια,
διαβαίνοντας τὸ χεῖμαρρο ἀπάνου ἀπ' τὰ βράχια.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ὅπως στὸ Λυκοφάραγγο κάποτε . . . τὸ θυμᾶσαι,
χρειάστηκε στὰ γόνατα τὰ ροῦχα νὰ σηκώσω

κ' οἱ ἄκρες τους ἀπ' τὸν ἀφρὸ μούσκεμα εἶχαν γένει.
Εἶν' τρομερὸ κειὸ τὸ νερό, χοχλάζει καὶ καπνίζει!
καὶ ξέρεις ἐφοβόμουνα κι ἂ δυνατὰ γελοῦσα.

ΑΚΗΣ, σηκώνει κρεμαστὰ ἓνα τσαμπὶ στὸν ἀέρα.

Γιὰ δές το τ'όμορφο τσαμπὶ μὲ τὶς χρυσές του ρῶγες,
θαρρεῖς—κι αὐτὸ τὴν ἐκσταση στὰ μάτια μας γεννάει—
τὸν ἥλιο σὰ νὰ βλέπουμε ἀπὸ τοπάζια μέσα.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ἀληθινά.

Ἀρπάζει τὸ τσαμπὶ ἀπὸ τὸ
χέρι τοῦ Ἀκη καὶ φεύγει τρέ-
χοντας.

Σὰν τὸ ποθεῖς, ἔλα νὰ μοῦ τὸ πάρης!

Ὁ Ἀκης τὴν κυνηγάει γιὰ
λίγο, ἐκεῖνη κρύβεται πότε πίσω
ἀπὸ τὴ φράχτη καὶ πότε πίσω
ἀπὸ τὴν ἐλιά. Τέλος τὴν πιάνει
ἀπότομα.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, ἀντιστέκεται.

Ἀ!... ἔτσι πιά δὲν εἶν' σωστό, τράβηξες τὰ μαλλιά μου!

Ὁ Ἀκης τὴν ἀγκαλιάζει καὶ
ἀνοίγοντας λίγο τὸ χιτῶνα της
τὴ φιλεῖ στὸν ὦμο.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ξέρεις πὼς τὸ χινόπωρο ποὺ θὰ τρυγᾶν στ'ἀμπέλια
θ'ἄμαι δεκάξι πιά χρονῶν;

ΑΚΗΣ

Σώπα, δεκάξι κιόλας!

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Σοῦ φαίνεται παράξενο ; Καὶ θέλω νὰ προσφέρω
στοῦ δάσους τότε τὴν πηγὴ καὶ στὶς Νεράϊδες, γάλα,
σῦκα γλυκά, μέλι χρυσὸ κ' ἓνα μικρὸ ἄρνάκι
ποὺ θά'ναι νεογέννητο, δυὸ γκλίτσες κ' ἓν ἄρμάθι
βιολέττες βαθυγάλαζες.

ΑΚΗΣ

Κ' ἐγὼ θὲ νὰ προσφέρω
γιὰ σένανε τυριά, καρπούς, μιὰ μαλλιαρὴ κατσίκα
καὶ τὴν τσιμισιρένια μου ἀκόμα τὴ φλογέρα.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Μά, εἶδες τὸ τζιτζίκι μου ; ... Ἄπ' τὴν αὐγὴ ὥς τὸ βράδυ
τὸ χαρωπὸ κι ἁλλόκοτο τραγούδι του δὲν παύει.
Μιὰ μέρα ὅπου μάζευα φρούτα στὸ περιβόλι,
τὸ εἶδα στὸ θανατερὸ τὸ δίχτυ μιᾶς ἀράχνης
νὰ πιάνεται. Λύπη βαθειὰ ἔννοιωσα στὴν καρδιά μου
κ' ἔτρεξα καὶ τὸ πρόφτασα. Τώρα καλοπερνάει
καὶ ὁ Πολύφημος γι' αὐτὸ μὲ βοῦρλα χρυσωμένα
ἔπλεξεν ἑξεπίτηδες ἓνα μικρὸ κλουβάκι.
Ἄν θέλῃς, ἔλα τὰ τὸ ἰδῇς.

ΑΚΗΣ

Ὅχι, πρέπει νὰ πᾶμε
πρὶν τὸ σκοτάδι ξαπλωθῇ ... ἄλλη φορὰ τὸ βλέπω...
Κάτου ἐκεῖ τὴ σκύλα μου ἀκούω νάλυχτῆ.

Προχωροῦν πρὸς τὸ βάθος.
Μπαίνει ὁ Λύκας.

ΛΥΚΑΣ, πάει κοντά τους.

Φεύγετε;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, στενοχωρημένη.

Ναί.

ΛΥΚΑΣ

Γιὰ μακριά;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Μά, ὄχι, ... ἄφησέ μας.

ΛΥΚΑΣ

Ποτέ δὲ θέλετε μαζί νὰ πάρετε κ' ἐμένα,
γιατί;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, ἀπότομα.

Θεέ μου!... μ' ἐνοχλεῖ μὲ τὰ πολλά του λόγια!

Πιὸ γλυκά.

Κάτσε δωπέρα, γλήγορα θὲ νὰ γυρίσω πάλι.
Φρόνιμα κάτσε κι αὐριο θὲ νὰ τὰκούσης ὅλο
τοῦ Ἀπόλλωνα καὶ τοῦ μικροῦ Ἑρμῆ τὸ παραμύθι.

Φεύγουν μαζί μὲ τὸν Ἄκη
τρέχοντας.

ΛΥΚΑΣ, μόνος.

Πάντα μ' ἀφήνουν μοναχό... Ἀλλιώςτικη πιά εἶναι
ἢ τρυφερὴ Γαλάτεια ἐτοῦτο τὸν καιρό.
Ἀπότομ' εἶναι καὶ σκληρὴ... Ἄλλες φορές ἀντάμα
ὅλημερις γυρνούσαμε καὶ κάναμε παιγνίδια

καὶ πότ' ἐκείνη ἔλεγε καὶ πότ' ἐγὼ τραγούδια.
Πηγαίναμε στὴ θάλασσα νὰ μάσουμε κοιλίδια
καὶ φέρναμε κερὶ ξανθὸ καὶ μέλι στὰ χωριά.
Ὅταν ἐγὼ τῆς τοίμαζα τὰ βοῦρλα γιὰ νὰ πλέξη,
ἔγερνε τὸ κεφάλι της συχνὰ νὰ μὲ φιλῇ.
Τὰ δύο μου χέρια ἔκανα γιὰ χάρη της ἀνέμη
καὶ σὲ κουβάρι τύλιγε τὴ μάλλινη κλωστή.
Μὰ τώρα, τίποτ' ἀπ' αὐτά... Πάντα κοντὰ στὸν Ἄκη...
Θὲ νὰ περάσουνε μαζὶ κεῖ κάτου τὴ νυχτιά...
Θαρρεῖς πὼς ἄλλον ἀπ' αὐτὸν δὲν ἀγαπάει στὸν κόσμο...

ΜΕΡΟΣ Β΄.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, προχωρεῖ μὲ ὕφος κουρασμένο.

ὦ! τὴν αἰώνια πίκρα μου ποιὸς θὰ τὴν ξεριζώσῃ!
Νὰ περπατήσω σήμερα δὲ μπόρεσα πιὸ πέρα.
Ἐλπίζα πὼς θὰ τήνε βρῶ. Οὔτε στὸν ἑαυτό μου
ἀποκοτάω γιὰ νὰ τὸ πῶ, πὼς δὲ μπορῶ νὰ κάμω
χωρὶς πάλι νὰ ξαναἰδῶ τῶραῖο χαμόγελό της.
Πρωτῆτερα χωρίσαμε ψυχρά, καὶ τώρα θέλω,
γιὰ τὸ σκληρό μου φέρσιμο νὰ πάω μετανιωμένος
κοντά της, καὶ νὰ τῆς εἰπῶ δυὸ τρυφερά λογάκια.
Ἐνα παιδάκι εἶναι τη, μιὰν ἄσκεφτη καρδούλα,
κι ὅταν μὲ κάνει νὰ πονῶ δὲν εἶν' τῆς ἀρεσιᾶς της!
Μιὰ ἔγνοια βασανίζει με, ... νάνακαλύψω κάτι! ...
νὰ μάθω! ..., τὸ βοσκόπουλο μὲ τὰ κομμένα μάτια,
μὲ τὴ χωρίστρα στὰ μαλλιά, καὶ τάνθια στὸ ραβδί του,
καὶ τὸ συρτὸ περπάτημα, γιὰτ' εἶν' πάντα κοντά της.
Τὸν ἀγαπάει... ὦ! καημοί!... τὸν ἀγαπάει τὸ ξέρω!
Τὸ μέτωπό της, ὅλα της, τὰ μάτια, ἡ λαλιά της,
ὅλα δείχνουνε ψέματα, κι ἂν τύχῃ νὰ μιλήσῃ
ποτὲ γιὰ τὸ βοσκόπουλο, γένεται πιὸ ὠραία!

Κάνει μερικά βήματα μὲ ὕφος
σκυθρωπό.

Ἐκεῖνος εἶναι ὁμορφος!...

Ἐμένανε μὲ ζώνει

ἀκόμ' ἀπὸ τὴν κούνια μου σὰν τάφος ἢ ἀσκήμια!

Τί φριχτὸ νᾶσαι ἄσκημος! Νὰ μὴν ἰδῆς ποτέ σου
στὸ πρόσωπό σου νὰ σταθῇ τὸ μάτι μιᾶς γυναίκας,
κάποια πνοούλα φλογερῆς ἐπιθυμιᾶς γιὰ σένα,
γλυκειὰ σὰν ἀναστεναγμός, ποτέ σου νὰ μὴ νοιώσης
νὰ φτερουγίσῃ ἀπάνου σου, καὶ ὅμως ἡ καρδιά σου
νᾶναι γιόματῃ ἔρωτα, γιομάτῃ τρυφεράδα!

Νὰ διακονεῖς ταπεινά, κλαψάρικα τὰ χαῖδια,
καὶ μὲ τὴν καταφρόνηση μιὰ ψίχα ἐλεημοσύνης
νὰ σοῦ πετοῦν καὶ γλήγορα νὰποτραβοῦν τὸ χέρι!...
Τὴν ἀγαπάω!... Ὁ καημὸς τὸ αἷμα μου φλογίζει,
καὶ ἡ μεγάλη μου καρδιά κ' ἡ τρυφερὴ θὰ σπάσῃ.
Κάποτε γλυκοπρόφερτα νὰ πῇ τὸ ὄνομά μου,
ἓνας γαλάζος οὐρανὸς μέσ' στὴν ψυχὴ μου ἀνοίγει.
Μυστήριον ἀξεδιάλυτο γιὰ μένανε γλιστράει
στὴν κάθε μιὰ καμπυλωσιά, ὅπου τήνε σκεπάζει
τό φόρεμά της. Εἵτανε πρωτότερα ἐδῶ πέρα·
εἰς τὸν αἴρα νοιώθω τὴ νᾶλαφροκυματίζῃ
τῆς σάρκας της ἡ μυρουδιά... Ἐδῶ ἔναι ποῦ καθόταν...

Κάθεται στὴ θέσῃ ὅπου καθό-
τανε ἡ Γαλάτεια κι ὁλοένα ἐρε-
θίζεται περισσότερο.

Ἐδῶ τὸ χόρτο τὸ χλωρό, εἶναι τσαλακωμένο
ἀπ' τὸ μεστὸ κορμάκι της... Πνίγεται ἡ πνοή μου...

Πηγαίνει στὸ φυλλένιο στρῶμα.

Κι αὐτὸ τὸ στρῶμα εἶναι το στὴ μέση βουλιαγμένο...

Δῶ τὸ κεφάλι πλάγιαζε... ἔδῶ ἔναι ποῦ κοιμόταν...

Ρίχνεται φρενιασμένος στὸ στρῶμα.

Διψάω γιὰ δαγκωματιὲς καὶ γιὰ φιλιὰ διψάω!
Γαλάτεια!... ὦ! σπαράζει με κατάβαθα ὁ πόθος!
Εἶμαι ζηλιάρης!.. Μόν' σ' αὐτοὺς γυρίζει ὁ λογισμὸς μου:
ἔδῶ τοὺς βλέπω νὰ γελοῦν καὶ νὰ μοιράζουν χაῖδια,
κεῖνος κουτὸς κι ἀνήξερος, κείνη γιομάτη λαύρα,
χαῖδιάρα κι ὀλοτρύφερη, καὶ τᾶπαλό της στήθος
ἔρωτοτουρτουρίσματα γλυκὰ τᾶνασαλεύουν.
Μάταια παλεύω,... πάντ' αὐτὲς οἱ πύρινες εἰκόνες!...
τὶς νοιώθω μέσ' στὰ κόκκαλα νὰ γγίζουν τὸ μεδοῦλι!
ὦ! νὰ ὀρμήσω!... ξαφνικά!... ἀπάνου της νὰ πέσω
καὶ νὰ τῆς στρήψω τὸ λαιμὸ ποῦναι σὰν τῆς τρυγόνας...
κ' ἔτσι αἵματορράντιστη κάτου νὰ τῇ σωριάσω!!...

Σφίγγει τὸ στήθος του.

ὦϊμέ! καρδιά μου πῶς πονεῖς!...

Ἀφήνεται νὰ πέση στὸ ἀπὸ πρα-
σινάδα κάθισμα. Ἀποκαμωμένος.

Διψῶ!... Εἵμounα πάντα
τρισάθλιος καὶ δυστυχής!... Λύκα!... Λύκα!...

ΛΥΚΑΣ, βγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά.

Τί θέλεις;

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Ἀπ' τὴν πηγὴ λίγο νερὸ πηγαινε νὰ μοῦ φέρης...
Σύρε, μικρέ μου γλήγορα...

ΛΥΚΑΣ

Τί ἔχεις;

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Ὑποφέρω.

ΛΥΚΑΣ, τὸν παρατηρεῖ προσεχτικά.

Τὸ μέτωπό σου εἶναι πικρὸ καὶ φτονερὰ τὰ μάτια.

Τρέχει καὶ φέρνει νερό, δίνει
τὴν ὕδρῖα στὸν Πολύφημο, ποὺ
τὴν ἀδιάζει πίνοντας ἅπληστα.

Πονεῖς;

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Ὅλιγο... Ἐτρεξα πολὺ μέσα στοὺς κάμπους,
κι ἀπόστασαν τὰ πόδια μου...

Τραβάει κοντά του τὸν Λύκα.

Ἔλα κοντά μου, ἔλα...

Τὸν παρατηρεῖ γιὰ λίγο, φαίνεται
σὰ νὰ διστάζη.— Μόνος.

Νὰ παίζω τέτοιο πρόσωπο, μοῦ κάνει φρίκη...

Στὸ Λύκα.

Πές μου,

ὁ Ἄκης κ' ἡ Γαλάτεια εἴταν ἐδῶ, ἀλήθεια;

ΛΥΚΑΣ

Ναί, εἴτανε γιὰτὶ ρωτᾷς;

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, μὲ φωνὴ λίγο τρεμουλιαστή.

Τί κάνανε;... γιὰ πές μου.

ΛΥΚΑΣ

Τίποτα δὲν ἐκάνανε.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Τίποτα;... Τί ἐλέγαν;...

ΛΥΚΑΣ

Δὲν ξέρω τί.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Γιὰ κοίταξε!...

ΛΥΚΑΣ, συλλογίζεται λίγο.

Τὰ φροῦτα σου τὰ βρῆκε
κεῖ κάπου ἡ Γαλάτεια... τὸ χέρι σου πῶς τρέμει!

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Δὲν εἶναι τίποτα.

ΛΥΚΑΣ

Οἱ δυὸ μονάχοι τους τὰ φάγαν
στὸ στόμα ἡ Γαλάτεια τὰ ἔβανε τοῦ ᾽Ακη, ...
εἶταν ἄστεϊο κ' εἶχανε σκάσει κ' οἱ δυὸ στὰ γέλοια...
καταλαβαίνεις;

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Ναί.

ΛΥΚΑΣ

Ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τὸν ᾽Ακη,
σιχαίνομαι τὸ ὕφος του.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Γιατί;

ΛΥΚΑΣ

Ἐδῶ σὰν εἶναι
πάντα θὰ μὲ μαλώσουνε γιὰ ὅ,τι καὶ νὰ κάμω,
καὶ στὰ παιγνίδια τους ποτὲ μαζί τους δὲ μὲ θέλουν.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Ὁ Ἄκης ἔρχεται συχνά;

ΛΥΚΑΣ

Ἐρχεται κάθε μέρα.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, μόνος.

Τὴν ψεύτρα!

Στὸ Λύκα.

Κ' ἡ Γαλάτεια ὅταν ἐκεῖνος ἔρθη
ἀλήθεια ἔναι χαρούμενη;

ΛΥΚΑΣ

Ἀλήθεια, ποιὸς σοῦ τ'όπε;
Στὸ περιβόλι πηλαλάει μὲ γέλοια, μὲ τραγούδια,
κι ἀπάντεχα τρελὰ φιλιὰ ἔνα σωρὸ μοῦ δίνει,
στὴν ἀγκαλιά της μὲ κρατεῖ καὶ μὲ πολυχαϊδεύει...
Εἶναι καλοπροαίρετη κ' εἶναι τόσο ὠραία!
Ἐσένανε δὲ σ' ἀγαπάει ὁ Ἄκης.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Τὸ νομίζεις;

ΛΥΚΑΣ

Μὰ εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό. Καὶ μάλιστα στὸν τοῖχο
ζωγράφισε τὰ μοῦτρα σου. Πῶς ἔτσι σκοτινιάζει
τὸ μέτωπό σου ξαφνικά!

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι. Μὲ χαμηλὴ
καὶ πνιγμένη φωνή.

Καμιὰ φορὰ φιλιοῦνται;

ΛΥΚΑΣ, ἐκπληκτος.

Νὰ φιληθοῦν;

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Τὴ νύχτα... ναί... μέσ' στὸ βαθὺ σκοτάδι,
δὲν ἔτυχε νὰ τοὺς ἴδῃς;... Μίλα, μικρέ μου, μίλα!

ΛΥΚΑΣ

Ἐγὼ δὲν ξέρω... κ' ἔπειτα δὲ μοῦ τὸ ἐπιτρέπει
ἡ ἀδερφή μου...

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Μίλησε!... Ἐμπρός, λοιπόν, σοῦ λέω!

Μόνος.

ὦ! τῆς ντροπῆς ὁ ἰδρωτας!... Μίλα!... φιλιοῦνται!... μίλα
γιατὶ μ' ἄρπάζει ὁ θυμός!

Τὸν σκουντάει μὲ βία.

Λοιπόν, ἀπάντησέ μου!

ΛΥΚΑΣ, κραυγάζει κ' ἑτοιμος νὰ κλάψῃ.

. Μὲ χτύπησες, πονάω!

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, ἔξω φρενῶν.

Φιλιοῦνται; ... πές μου γλήγορα!

Ὁ Λύκας τρέμοντας ἀπὸ φόβο
νεύει μὲ τὸ κεφάλι «ναί». Ἐπειτα
νοιώθοντας ἔνστικτα πὼς προξέ-
νησε μεγάλη ὁδύνη πέφτει στὴν
ἀγκαλιὰ τοῦ Πολυφήμου.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Θεοί!

Σφίγγει παράφορὰ στὴν ἀγκα-
λιά του τὸν Λύκα. Ὁλολύξουν κ' οἱ
δυὸ γιὰ λίγο. Ὁ Πολύφημος σιγὰ,
σιγὰ συνέρχεται.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, σκυθρωπὸς καὶ κουρασμένος.

Εἴταν μοιραῖο!

Προτίμησα τόλόπικρο τοῦ πόνου τὸ ποτήρι
νὰ τὸ ρουφήξω μονομιᾶς. Μέσ' στῆς καρδιάς τὰ φύλλα
βαρὺ μοῦ ἦρθε χτύπημα μὲ κοφτερὸ πελέκι!
Τόλεγα ἐγὼ κάθε στιγμή πὼς θ' ἄρθη νὰ τὰ μάθω.

Κλείνει τὰ μάτια ἔτοιμος νὰ
λιγοθυμήσῃ. Πολὺ χαμηλά.

Εἶναι φριχτό!

Ὁ Λύκας κάνει νὰ τὸν πλη-
σιάσῃ.

Φεύγ' ἀπὸ δῶ!... Σὺ δὲ μπορεῖς νὰ νοιώσης.
ὦ, ἄσεμε... γιὰ τὸ Θεό.

ΛΥΚΑΣ, λυπημένος ἀπομακρύνεται.

Φεύγω...

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, μετανοιωμένος τὸν φωνάζει.

Ἔλα δῶ Λύκα...

Σὲ χτύπησα...δὲν τόθ'ελα...τὸ ξέρεις δὰ μικρὸ μου.

Τὸν ἀγκαλιάζει.

ΛΥΚΑΣ

Πάει, δὲν εἶταν τίποτα...

Γυρίζοντας τὸ κεφάλι.

Γι' ἄκουσε, κάποιος εἶναι.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Σύρε νὰ ἰδῇς.

ΛΥΚΑΣ, τρέχει ἴσαμε τὸ δρόμο.

Ἡ ἀδερφή μου ἔρχεται...

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, ἀνατινάζεται.

Μονάχη;

ΛΥΚΑΣ, λέει ψέμα μὲ φωνὴ δισταχτικὴ.

Μόνη της εἶναι.

Ὁ Πολύφημος σηκώνεται καὶ προχωρεῖ μὲ ὕψος ἀπειλητικό. Ὁ Λύκας τρέχει μπροστά του καὶ τὸν παρακαλεῖ σηκώνοντας τὰ χέρια.

Τίποτα, πές μου, δὲ θὰ τῆς κάμης!

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, τὸν σπρώχνει.

Φεύγ' ἀπὸ δῶ!

ΛΥΚΑΣ, κρεμνιέται ἀπάνου του.

Ξέρω καλὰ τὸ πόσο σ' ἀγαπάει
καὶ μὲ τὸ νοῦ δὲν ἔβαλε κακὸ γιὰ νὰ σοῦ κάμῃ...

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, δείχνοντας τὴ σπηλιά.

Πήγαινε ἐκεῖ!...

Τὸν σπρώχνει τόσο ἀπότομα,
πὺ δ' Λύκας πέφτει. Σηκώνεται
σιγά, σιγά χωρὶς νὰ παραπονεθῇ
καὶ ὀπισθοβατώντας πάει στὴ σπη-
λιά κοιτάζοντας διαρκῶς τὸν Πο-
λύφημο, πὺ στέκεται στὴν ἴδια
θέση μὲ τεντωμένο τὸ χέρι του.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, μόνος, ἀηδιασμένος μὲ τὸν ἑαυτὸ του.

Μέσ' στὴν καρδιά μονάχα μῖσος ἔχω!

Κάνει μεγάλα βήματα ἄφωνος
καὶ τρομερὰ ἐρεθισμένος. Κοιτά-
ζει γιὰ λίγο δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ
ψάχνοντας, προχωρεῖ στὸ βάθος,
ἔπειτα κρύβεται στὴ φυλλωσιά,
πὺ εἶναι στὴν ἀντικρινὴ μεριά
ὅπου τὸ στρώμα τῆς Γαλάτειας.
Ἀκούονται τὰ γέλοια τῆς Γαλά-
τειας καὶ τοῦ Ἀκη, πὺ πλη-
σιάζουν.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Ἔρχονται, δὲ φαντάζονται πὺς ἔχω ἐδῶ γυρίσει.
Λένε πὺς εἶμαι κεῖ ψηλά...

Ὁ Ἀκης καὶ ἡ Γαλάτεια μπαί-
νουν ἀγκαλιασμένοι.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

ὦ, ἄσεμε, καλέ μου...
Λυθῆκαν τὰ μαλλάκια μου... Ἀσε νὰ ξαποστάσω...

Μ' ἔκαμες κ' ἔτρεξα πολὺ στὸν ἀνοιχτὸ τὸν κάμπο,
κι αὐτὸς ὁ ἀγριόταυρος ποὺ μᾶς πῆρε κυνήγι...

ΑΚΗΣ

Ἐσὺ τὰ φταῖς, ποὺ δὲν ἀκοῦς ποτέ σου τί σοῦ λέω.
Σοῦ τόχα πῆ πρωτήτερα...

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ποῦ εἶναι τὰ πουλιά μου;

ΑΚΗΣ

Κάποια παιδιὰ θὰ τάρπαξαν.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Μά, τόξερα...

ΑΚΗΣ

Γιὰ σόπα,
θὲ νὰ σοῦ φέρω ἄλλα ἐγώ.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Δὲ θᾶναι τόσ' ὥραῖα...

Δείχνει τὸ φόρεμά της.

Γιὰ κοίτα δῶ!

ΑΚΗΣ

Τί εἶν' ἐκεῖ;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Κουρέλια ἔχει γένει
τὸ φόρεμά μου. Τῇ στιγμῇ, ποὺ σοῦδινα βοήθεια

νὰ μάσης ἀγριόροδα στὸν ἀψηλὸ τὸν τοῖχο,
ἀπρόσεχτα μὲ ξέσκισες μὲ τὰ σκληρὰ τὰγκάθια.

ΑΚΗΣ, κοροϊδευτικά.

Ἔβαλες τὰ ξεφωνητὰ σὰν ἤθελε περάσης
τὸ χεῖμαρρο.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ψέματα λές! Καὶ σὺ παλληκαρά μου
δὲν εἴσουν δὰ καὶ θαρρετός· μὲ τὰ μάτια μου σ' εἶδα
κάποτε νὰ κοντοσταθῇς. Μὰ τί δρόμος ἀλήθεια!...
Κ' ἡ τρέλα σου μέσ' στὴν πηγὴ κάτου νὰ κατεβοῦμε!
κι ὅλα ἐκεῖνα τὰ στενὰ καὶ τ'άγρια μονοπάτια
μὲ τὰ χοντρὰ χαλίκια τους...

ΑΚΗΣ

Μὰ τὰ γυμνά σου πόδια
ἀσπρογαλλιάζαν φεγγερὰ στὸ γαργαρὸ νεράκι!

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ἄς κάτσουμε, σὰ μιὰ τρελὴ στὸ δρόμο ἐγελοῦσα
καὶ τώρα πιά κουράστηκα.

Κάθεται στὸ χλοερὸ κάθισμα,
ποὺ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά εἶναι λίγο
ψηλότερο καὶ ποὺ ἀπάνου του θὰ
ξαπλωθῇ σιγά, σιγά μὲ τὸν Ἄκη.
Φωνάζει τὸν Ἄκη καὶ τοῦ δείχνει
θέση κοντά της.

Ἔλα δῶ νὰ καθήσης, ...
τὸ χόρτο εἶναι μαλακό...

ΑΚΗΣ, παίρνει ένα μεγάλο φύλλο.

Θέλεις νὰ σ' ἀερίσω ;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ναί, μιὰν ἀγκούσα χύνεται...

ΑΚΗΣ

Θέλεις νὰ σὲ λικνίσω
σὰν τὸ μικρούτσικο παιδί ;

Τὴν λικνίζει κοιτάζοντας πρὸς
τὸ βουνό.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Τί βλέπεις ἐκεῖ πέρα ;

ΑΚΗΣ

Τὸν ἥλιο ποὺ ἀργοσβήνεται... Γιὰ πές μου δὲν εἶν' ὥρα
ὁ τρομερὸς ἀφέντης σου ἀπ' τὸ βουνὸ γιὰ ν' ἄρθῃ ;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Μά, ὄχι!... πὶὸ ἀργότερα... Ἐκεῖ ψηλὰ τὸν σέρνει
τὸν πόνο του καὶ λησμονάει τὴ νύχτα νὰ γυρίσῃ.

ΑΚΗΣ

Ἐρημος, πάντα μοναχός! Θεέ μου, πόσο μαύρη
κι ἄγρια τοῦ ἔναι ἡ ψυχὴ! Ὀλάκερες ἡμέρες
στὸ ἀκρωτήρι ἐκεῖ ψηλὰ τὰ ὄνειρά του κλώθει,
μὲ καρφωμένα σὰ νεκρὰ τὰ μάτια του στὸ χάος.

Χίλιες φορές τὸν εἶδα ἐκεῖ... καὶ μάλιστα μιὰ μέρα,
ποὺ τότε παραμόνεψα, στὰ γόνατα τὸν εἶδα
νὰ σέρνεται σὰν παλαβὸς ἀπάνου στὰ σκινάρια,
καὶ τῇ φωνῇ σου κάνοντας τὰ λόγια σου νὰ λήη,
ν' ἀναστενάξη θλιβερὰ καὶ τρομερὰ νὰ βόγγη,
ποὺ τὴν καρδιά μου πάγωσε! Εἶναι δυστυχισμένος.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ἦσε πιά τὸν Πολύφημο!... Για νὰ τὸν ἀγαπήσω
πιστεύω πῶς δὲ θὰ μοῦ πῆς;

ΑΛΗΣ

Κι ἂν ἤθελε μᾶς βλέπη!...

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, ἀνήσυχα.

Πάλι τὰ ἴδια!

<sup>Ἀκουμπώντας μαλακὰ στοὺς
ἀγκῶνες της.</sup>

Εἴμαστε μονάχοι... Πέφτ' ἡ νύχτα...
ἀκοῦς τὰ φύλλα τῶν δεντρῶν πῶς σιγοτρεμουλιάζουν,
σὲ κρυφομουρμουρίσματα τ' ἀκοῦς πῶς ἀργοπλέει
τῶν ρυακιῶν καὶ τῶν πηγῶν τὸ ἀργυρὸ τραγούδι;
Τὰ πρόβατα κοπαδιαστὰ πᾶν ἀπ' τὰ βοσκοτόπια,
ἀκοῦς τὸ πῶς ἀχολαλοῦν οἱ γλυκερὲς φλογέρες;
Ἦκουσε... ἄς σωπάσουμε...

<sup>Ἀκούεται μακριὰ ἀόριστη συμ-
φωνία, ἔπειτα ὁ χορὸς.</sup>

ΧΟΡΟΣ

Νύμφες τῶν δασῶν καὶ τῶν πηγῶν Ναϊάδες,
μὲ καλάμια τυλιγμένες Ἀνεράϊδες,

τῶν νερῶν μικρὲς Νυφοῦλες, ποὺ γυρνᾶτε
μέσ' στὶς λίμνες καὶ στὰ νούφαρα πατᾶτε,
δροσοπνοὲς γλυκοφυσοῦν στὶς σκονισμένες στράτες·
τὶς ἰσκιωμένες σας φωλιὲς ἀφῆστε τις κι ἀπλῶστε
ὀλόγυμνα τὰ χέρια σας στοὺς ἐρωτοζεφύρους.

Τῆς μέρας ἡ πυράδα σιγά, σιγὰ πρραίνει,
καὶ τᾶπαλὸν ἀγέρι σκορπίζει τὰ φιλιά του
στῶν λουλουδιῶν τὰ φύλλα τὰ λιγοθυμισμένα.

Στὴ μουρμουρούσα θάλασσα γολέτες ἀρμενίζουν
καὶ πᾶν γιὰ τὴν Ἀθήνα...

Μέσ' στῶν πηγῶν τὰ κρούσταλλα τὰ μακριὰ μαλλιά σας
ἀφῆστε νὰ χυθοῦνε.

Ἡ ροδοθάλασσα σπαράει στὴ φλογισμένη δύση·
ᾧς ὑψωθῇ ὁ ὕμνος μας στὸν ἥλιο ποὺ πεθαίνει!
Ἐλᾶτε, ἀδερφάδες μου, νὰ ψάλουμε τραγούδια
τῆς μέρας ποὺ ἀργοσβήνεται, καὶ τὸ καθάριο βράδυ
κι αὐτὸ νὰ τραγουδήσουμε τὸ μοσκομυρισμένο.

Μὰ καὶ τὴ μεγαλόπρεπη, μὲ τὰ μεγάλα πέπλα,
τὴ νύχτα, νὰ ὑμνήσουμε, ποὺ στὰ χρυσὰ τὰ γνέφια
μὲ τὰ γαλάζια πόδια της ἀλαφροπερπατάει,
καὶ κάτ' ἀπ' τὸν ἀστέρινο μαντύα της σκεπάζει,
τὸ ρόδινο λυκόφωτον ὅπου γλυκοκοιμᾶται.

Νύμφες τῶν πηγῶν, τῶν ποταμῶν Νεράϊδες,
Νύμφες τῶν δασῶν, κ' ἐσεῖς Καλοκυράδες,

στὶς ἰσκιωμένες φυλλωσιᾶς χειροπιαστὲς γυρίστε
μὲ πέπλα ροδογάλαζα κι' ἄσημοκεντημένα.

Ἡ θάλασσα παντέρημη σιγανομουρμουρίζει,
στὴ γῇ μὲ μάτια σφαλιστὰ γέροννε τὰ λουλούδια,
μυστηριακὰ καὶ σιγαλὰ προβαίνει τὸ φεγγάρι...

Οἱ φωνὲς ἀπομακρύνονται ἀργὰ
καὶ σβήνουν. Στοὺς τελευταίους
στίχους ὁ Πολύφημος πλησιάζει
σχεδὸν ἔρποντας καὶ πάει νὰ κρυ-
φτῇ πίσω ἀπὸ τὸν Ἄκη καὶ τὴ
Γαλάτεια.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ὅλη τὴ νύχτα ἔτσι
πῶς ἤθελα γιὰ ν'ἄμενα! Βαθειὰ εἶν' ἡ γαλήνη...
Ὅλα κοιμοῦνται κι οὔτε μιὰ πνοούλα δὲ γρικόται.
Εἰς τὸ Ναὸ τοῦ Ἡρακλῆ μιὰν ὑστερνὴ ἄχτινα
ἀργοπεθαίνει... Ὅλα ἐδῶ σὰν ὄνειρο φαντάζουν
στοῦ δειλινοῦ τὸ μούχρωμα... καὶ στὴν καρδιά μου νοιώθω
κάποια γλυκειὰ βαρυθυμιά, τὰ μάτια μου βουρκώνουν
καὶ μὲ τὸ τίποτα μπορεῖ τὸ κλᾶμα ν'ἀρχινίσουν.

ΑΚΗΣ

Κι ὅταν κοντά μου βρίσκεσαι τούτ' ἡ στιγμή σ' ἀγγίζει
ἔτσι βαθιὰ μέσ' στὴν ψυχή;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Ναί, πιὸ πολὺ ἀπόψε
μαζί σου, καὶ βαθύτερα...

ΑΚΗΣ

Εἶναι γιὰτὶ κοντά μας
νοιώθουμε νᾶναι οἱ θεοί. Τὴν ὥρ' αὐτὴ τὸ δάσος
πνίγεται στὸ μυστήριον. Στῶν ποταμῶν τὶς ὄχτες
καὶ στὰκρολίμνια, σιγαλὰ θροοῦν οἱ καλαμιῶνες,
ἀνατριχιάζουν τὰ κλαδιὰ κ' οἱ θάμνοι ζωντανεύουν.
Ὡς τὴν αὐγὴ, οἱ Σειληνοὶ μὲ τὰ τραγίσια πόδια,
τὰ θεϊκὰ παιγνίδια τοὺς στὰ σύδεντρα θὰ παίζουν.
Οἱ βράχοι παίρνουνε ψυχὴ, μέσ' στὰ σπηλιὰ τὰ μαῦρα
οἱ Σάτυροι χορεύουνε, παίζουνε καὶ γελοῦνε
καὶ τᾶγριο γελοκόπι τοὺς τριγύρω ἀντιλαλάει.
Καὶ ἡ Σειρήνα ἡ μαβιά, ὅπου στὰκροθαλάσσι
λούζεται καὶ χτενίζεται, ξαπλώνει τὴ φωνὴ της
σὰν ἓνα δίχτυ ὁλόχρυσον! Καὶ κάποτε γρικιέται
ἀπάνου κεῖ λαγωνικῶν κοπάδι νᾶλυχτάη
στὶς χειμωνιάτικες νυχτιές... Εἶναι ἡ κυνηγήτρα
ἡ Ἀρτεμὴς ὅπου περνάει.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Σοῦ ἔτυχε ποτέ σου
νὰ ἰδῆς Θεὸ ἀπὸ κοντά;

ΑΚΗΣ

Τὸν Πᾶνα ἓνα βράδυ
Τὸν εἶδα. Ὁλομόναχος εἵμουνα στὰ λιβάδια,
σὰν ἓνας τράγος ἔμοιαζε μέγας, καὶ τὸ στήθος
εἵτανε μαῦρον καὶ σταχτί, κι ἀπὸ τὰ κέρατά του
οἱ μύτες, ζωγραφίζονταν ἀπάνου στὸ φεγγάρι.
Λογῆς, λογῆς κοπαδιαστὰ ζῶα τὸν τριγυρνοῦσαν,

μέσ' ἀπὸ τ' ἄγρια μάτια του μιὰ φλογερὴ ἀχτίνα
τινάζοταν, καὶ μ' ἔπιασε κάποια κρυφὴ τρεμούλα.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Θὰ πέθαιν' ἀπ' τὸ φόβο μου ἂν τὸν συναπαντοῦσα...
τί κάνεις;

ΑΚΗΣ

Τὰ μαλλάκια σου λιγάκι τὰ ξεσφίγγω.
Σὰν τὸ μετάξι μαλακά... ὦ, ἄσε με νὰ γύρω
ἀγάλια τὸ κεφάλι μου ἀπάνου στὴν καρδιά σου.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Στάσου ἀγαπημένε μου, μαζὶ γιὰ νὰ μυρίζης
κι αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα, ποὺ εἴτανε μπουμπούκια
κι ἀνοίξανε στὴ ζεστασιὰ τοῦ κόρφου μου ἀπόψε.

ΑΚΗΣ

Νοιώθω τὰ χτυποκάρδια σου.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Τὰ μάτια σου νὰ βλέπω
στάσου ἀγαπημένε μου, γιατί μέσ' στὸ σκοτάδι
γένονται μεγαλείτερα καὶ πιὸ πολὺ χαϊδεύουν...
Τί τρυφερὰ τὰ χέρια σου, κι ἃς εἶσαι τσοπανάκι!
Στὰ μάγουλά σου ξέρεις πὼς φυτρώνει λεπτὸ χνούδι;

Ὁ Πολύφημος σηκώνεται προφυλα-
χτικὰ γιὰ νὰ τοὺς βλέπη καλλίτερα.—
Ἡ Γαλάτεια μόνο τὸν ἄκουσε.

ΑΚΗΣ

Τ' ἔχεις κι ἀναταράζεσαι;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Εἶν' ἡ δροσιὰ τῆς νύχτας

Γέρνει ἀπάνου στὸν Ἄκη.

Πρέπει νὰρθοῦμε πιὸ σιμὰ νὰ βλέπη ἓνας τὸν ἄλλο...
Θεοί!... βαθειὰ ἡ ἐρημιὰ ἀπλώνεται τριγύρω!
Μοῦ φαίνεται πὼς μοναχὰ οἱ δυὸ στὸν κόσμον ζοῦμε...
Δεῖξε μου τὰ ματάκια σου...

ΑΚΗΣ

Μὰ τὰ δικά σου εἶναι
σὰν τὸ γαλάζιο τοῦρανοῦ.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Καὶ τὰ δικά σου εἶναι
σὰν τὸ κρασιὸ ὀλόγλυκα καὶ σὰν τὸ κηρομέλι,
καὶ σὰν τὸ δροσερὸ νερὸ ἀπὸ βαθὺ πηγάδι
γιὰ τὸν ποὺ δίψα φλόγισε. Στὸν κόσμον πιά δὲν εἶδα
τίποτα πιὸ γλυκότερο ἀπ' τὰ δικά σου μάτια.
Βαρεῖά μοῦ εἶναι ἡ καρδιά!.. Ἄλλη φορὰ ποτέ μου
μέσ' στὴν ψυχὴ δὲν ἔννοιωσα τόση μεγάλη γλύκα...
Μοῦ φαίνεσαι τόσ' ὁμορφος καὶ σ' ἀγαπάω τόσο,
ποὺ ἀπόψε μέσ' στὸ στόμα σου θὰ ἤθελα νὰ λυώσω
σὰν καὶ τὸν ὄριμον καρπὸ!.. Σὺ μ' ἀγαπᾷς; γιὰ πές μου.

ΑΚΗΣ, τὴν σέρνει ἀπάνου του.

Ἔλα σιμὰ μου πιότερο, γύρε στὴν ἀγκαλιά μου,
ψιθυριστὰ ὁ ἔρωτας λέει τὰ κρυφολογὰ του...

Τρελὸ μεθύσι φέρνει μου τὸ μύρο τῶν μαλλιῶν σου...
Ἀκόμα!... στάσου... ἄσεμε... ἀκόμα λίγο...

Χώνει τὸ πρόσωπό του στὰ μαλλιά τῆς Γαλάτειας.

Δὸς μου
τὸ στόμα σου!... τὰ χεῖλη σου!...

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, μισολιγόθυμη.

Γλυκέ μου, σὲ λατρεύω!

Εἶναι σχεδὸν ἐντελῶς σκοτάδι. Σ' αὐτὴ τῇ στιγμῇ ὁ Πολύφημος ἀνασηκώνεται ἀπειλητικός. Ἀπότομα καὶ σὰ νὰ γίνηκε μέσα του κάποια μυστηριώδης μεταβολὴ κατεβάζει σιγὰ, σιγὰ τὶς γροθιές του.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, μόνος, συστρέφοντας τὰ χέρια του.

Ποιὰ δύναμη ἀλλόκοτη τὰ χέρια μου τὰ δένει;
Τὸ θέλω... μὰ αἰστάνομαι πὼς δὲ θενὰ μπορέσω.
Ππροστά μου τόσος ἔρωτας!... χεροπιαστὴ ἀπάτη!...

Κάνει νὰ ὀρμήσῃ, ἔπειτα στέκεται σὰν ἀπολιθωμένος.

Νὰ τοὺς σκοτώσω δὲ μπορῶ!... μὲ κάνει νὰ τρομάζω
ἢ τόση εὐτυχία τους!...

Συντριμμένος ὀπισθοχωρεῖ ἀργά.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, ἀνασηκώνεται λίγο.

Δὲν ἄκουσες στοὺς θάμνους
σὰν κάποιο ἀνασάλεμα;

ΑΚΗΣ, τὴν ξανατραβάει κοντά του.

Ἡ νύχτα ἔναι καλή μου,
πὺ τέτοια λαχταρίσματα συχνὰ στὰ φύλλα φέρνει...

Ἀκούονται φιλήματα.—Ὁ Πολύφημος βάζει αὐτί. Πηδάει μανιασμένος πρὸς τὰ ἔμπρὸς, ἔπειτα στέκεται ὡς ξυλιασμένος ἀπ' τὴν ὁδύνη.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, μόνος.

ὦ! τὰ πλατιά τοῦτα φιλιά, πὺ στάζουν ἓνα, ἓνα!...

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Στὸ δρόμο πέρα γι' ἄκουσε ψαράδες πὺ διαβαίνουν...
Ἔτσι, γιὰ δές, περιπλεχτοὶ στὴν ἴδια ἔρωταγάπη,
κι ὁ θάνατος ν' ἀρχότανε διόλου δὲ μὲ μέλει.

Ὁ Πολύφημος πνίγει μιὰ σπαραχτική κραυγή, ὀρμάει καὶ χάνεται στὸ δάσος.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, ἀνασηκώνεται πάλι.

Τώρα δὲν εἶδες μιὰ σκιά κεῖ πέρα νὰ σαλεύη;

ΑΚΗΣ

Ὅχι, δὲν εἶδα τίποτα... ὁ ἵσκιος κάποιου κλώνου...

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, σηκώνεται.

Ὅ,τι κι ἂν εἶναι θάθελα τώρα νὰ χωριστοῦμε.

Γλυκά.

Πρέπει νὰ φύγης.

ΑΚΗΣ

Τώρα δά;... πὺ τὸ φεγγάρι βγαίνει
κ' ἡ θάλασσα λαμποκοπάει σὰ ν' ἀναι ἄσημένα;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ

Νὰ φύγης, ναί... ἀθέλητα κάποιονε τρόμο νοιώθω
μέσ' στὴν ψυχὴ. Τόσο γλυκειὰ ἡ νύχτα εἶν' ἀπόψε,
ὅπου φοβᾶμαι μὴ χυθῇ ὁλάκερ' ἡ καρδιά μου
σὰ μιὰ γιομάτη λύκηθος... Φεύγα κι αὐριο βράδυ
πάλι θενὰ σὲ ξαναῖδῶ στὴν ἄκρια τοῦ λόγγου...
Χαῖρε, καλέ μου!... Σ' ἀγαπῶ!...

Φιλιοῦνται.

ΑΚΗΣ

Χαῖρε... γλυκειά μου ἀγάπη!

ΓΑΛΑΤΕΙΑ, προχωρεῖ πρὸς τὸ ἀπάνου μέρος τῆς σκηνῆς. —
Ἀπὸ μακριά.

Στὸ μονοπάτι τράβηξε, πὺν ἀπ' τὰμπέλι πάει
στὴ λίμνη, κ' ἔτσι πιὸ πολὺ θενὰ σ' ἀκολουθοῦνε
τὰ μάτια μου.

Στέκεται γιὰ λίγο ἀκκουμπησμένη
σ' ἓνα δέντρο. — Μακριὰ σιωπὴ.
Προχωρεῖ πρὸς τὸ κάτω μέρος
τῆς σκηνῆς σκεφτικῇ.

Ἐφυγε... πάει... Γιατὶ νὰ φτάν' ἡ ὥρα
μὲ ποθοπλάνταχτη ψυχὴ νὰφήνη ἓνας τὸν ἄλλο;
Αὐριο!... αὐριο!... ἄργεῖ γιὰ νὰ τελειώσ' ἡ μέρα!
Καὶ θέλω μὲ τὴ θύμηση ἀντάμα νὰ πλαγιάσω,
νὰ κοιμηθῶ ὥς τὴν αὐγὴ στὸν οὐρανὸ ἀποκάτου
καὶ δένοντας τὰ χέρια μου ἀπάνου στὴν καρδιά μου,
γλυκὰ ἐκεῖ θυμητικὰ παθητικὰ νὰ σφίγγω.

Κοιτάζει γύρω τὴ νύχτα.

Ἡ γῆ ἔναι ὀλογάληνη κι ὁ οὐρανὸς καθάριος!

Μιά μυστική ἀναλαμπή χρυσές λαχτάρες φέρνει
στο γαλανό στερέωμα...

Κάνει μερικά βήματα, ἔπειτα
στέκεται κι ἀκούει μὲ κατάνυξη.

Ὁλόγυρα βουίζει

ἡ σιγαλιὰ ἡ βραδυνὴ καὶ μοιάζει, ὦ, τί θάμα!
σὰν τὴ βουὴ τοῦ κοχυλιοῦ ποὺ βάνομε σταῦτί μας...

Ξαφνίζομαι ἀκούοντας τὴν ἴδια τὴ φωνή μου...

Ὅλα κοιμοῦνται... μοναχὰ οἱ σκορπιστὲς φωτίτσες
ποὺ οἱ τσοπάνοι ἀναψαν, πάνου στὰ κορφοβούνια
ἀναλαμπίδες στέλνουνε...

Μένει γιὰ μιὰ στιγμή σὲ ρεμβα-
σμό. Σ' αὐτὴ τὴ στιγμή ἀκούεται
τρομερὴ καὶ σπαραχτικὴ κραυγὴ,
ἔπειτα βαθειὰ σιωπὴ.

ὦ! ἡ κραυγὴ ἐκεῖνη!...

Τί τρομερό!... μὲ πάγωσε ἴσαμε τὴν ψυχὴ μου!

Τρέχει τρομασμένη στο βάθος
τῆς σκηνῆς.

Ἐσύ 'σαι Ἄκη;... Ἄκη μου!...

Βάζει αὐτί.

Δὲν εἶν' αὐτός, ἀκούω

στο δρόμο τὸ τραγούδι του... πῶς δυνατὰ χτυπάει
ἡ τρομασμένη μου καρδιά, καὶ πάει γιὰ νὰ σπάση.

Ἀναπνέει.

Θάναι κεῖ πάνου στο βουνό, μέσ' στὴ χαράδρα, κάποιον
ποὺ πνίγει ὁ Πολύφημος θηρίο λαβωμένο.

Ἀκούει ἀκόμα μιὰ στιγμή.

Ἐτσ' εἶναι, γιατί ὅλα πιά ξανασωπαίνουν πάλι...

Δὲν ἀγρικιέται τίποτα . . . μονάχα τῶν κυμάτων
κάτου ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὸ βουῖσμα . . . Θεοί μου,
στείλτε τὸν ὕπνο τὸ γλυκὸ στὸ μαλακό μου στρῶμα . . .

Βγάζει σιγά, σιγά τὸ πέπλο της
καὶ κάθεται στὸ φυλλένιο στρῶμα
της.

ὦ, τὰ γλυκὰ κεῖνα φιλιὰ τοῦ Ἄκη, τᾶχω ἀκόμα
ἐδῶ στὸ στόμα!

Πλαγιάζει καὶ λέει ψιθυριστὰ
τοὺς τελευταίους αὐτοὺς στίχους
σὰ μέσα σὲ ὄνειρο. Κατεβάζει
ὀλοένα τὴ φωνή της καὶ προφέ-
ρει τὰ τελευταῖα λόγια σὰν ἀνα-
στεναγμό.

Θέλω νὰ τὸν φαντάζουμαι
ἀκόμα ἐδῶ κοντά μου,
καὶ μέσα στὰ μαλλιά μου
νὰ τὸν ἀκούω θέλω,
σιγὰ νὰ μοῦ μιλῇ.
Καὶ μέσ' στὴ νύχτια σιγαλιὰ
ποὺ σβήνουν οἱ καημοί μου,
μὲ εἰρήνη στὴν ψυχὴ μου,
στὰ χεῖλη τῶνομά του,
γλυκὰ νὰ κοιμηθῶ.

Κοιμᾶται.—Ἡ σκηνὴ μένει γιὰ
λίγο ἄδεια. Ξαφνικὰ ἀκούονται
βραχνὰ βογγητά.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, φωνάζει.

Λύκα! . . . ἔ, Λύκα! . . .

Μπαίνει στὴ σκηνὴ μὲ τὰ χέρια
τέντωμένα ἔμπρὸς καὶ ψάχνοντας
στὸν ἀέρα.

ΛΥΚΑΣ, βγαίνει ἀπ' τῆ σπηλιά.

Εἶς' ἐσύ;

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Ἐγὼ εἶμαι παιδί μου...

ἔλα κοντά μου.

ΛΥΚΑΣ

Τί ἔπαθες;

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Σφίξε τὰ δάχτυλά μου

μέσ' στὰ δικά σου.

ΛΥΚΑΣ

Τρέμουνε τὰ χέρια σου... φοβᾶμαι...
καὶ περπατᾷς τρεκλίζοντας. ὦ! τί φριχτό!... τὸ αἷμα
κυλάει πὰ στὰ γένεια σου!... Τ' εἶν' τὸ κακὸ ποὺ σ' ἤβρε;

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Δὲ βλέπω πιά.

ΛΥΚΑΣ

Εἶσαι στραβός;

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Μοῦ βγήκανε τὰ μάτια!

Ἐσύ, παιδί μου, ὠδήγαμε.

ΛΥΚΑΣ

ὦ! τί φριχτό!... Πῶς εἴταν;

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Μιά τρομερή καὶ σπαραχτὴν ἀνακραυγὴ μεγάλη
δὲν ἄκουσες πρωτύτερα νὰ τρέχη μέσ' στὴ νύχτα;

ΛΥΚΑΣ

Ἄκουσα...

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Ἐγὼ εἶμουνα.

ΛΥΚΑΣ

ὦ, σεῖς Θεοὶ μεγάλοι!

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Ναί, τᾶβγαλα τὰ μάτια μου!... Ναί, τᾶχω ξεριζώσει!...
Τᾶβγαλα τὰ ματάκια μου, τὰ φτωχὰ μου τὰ μάτια,
ποὺ εἵτανε χαρούμενα στὰ γλυκοχαράμερια...
Ἀπ' ὅσα εἶδα, ὕστερα μποροῦσα πιά νὰ βλέπω;
Μέσα στοὺς κάμπους ρίχτηκα καὶ σὰν τρελὸς ὁρμοῦσα,
τρεχάλα ὅλο πήγαινα κ' ἤθελα σ' ἓνα λάκκο
μέσα βαθὺ νὰ βυθιστῶ, κι ἀπάνου μου κοτρώνια
μεγάλα νὰ σωριάσουνε. Μὰ ἐδῶ τοὺς εἶχα πάντα,
ἐδῶ μέσα στὰ μάτια μου, τοὺς δυὸ ἀγκαλιασμένους
καὶ νὰ ρουφᾶνε ὁλόψυχα τοῦ ἔρωτα τὰ φίλτρα!
Τοῦ φλογισμένου ἔρωτα τὴν πύρινη ὀπτασία
τὴν ἐννοιωθ' ἀδυσώπητη ἐδῶ στὸ μέτωπό μου!...,
καὶ σὰν ἓνα πουκάμισο, ποὺ τᾶρπαξαν οἱ φλόγες,
τράβηξα καὶ τὸ πέταξα! Καὶ τώρ' ἀνασηκώνω
τὶς πένθιμες καὶ θλιβερὲς κόρες τῶν ὀμματιῶν μου,
κ' ἓνας εἶμαι πανάθλιος ποὺ ψάχνει στὸ σκοτάδι...

Ἔτσ' εἶναι πιὸ καλλίτερα. Σχωρνᾶω τὴν ἀπάτη.
Καὶ οἱ Θεοὶ ποὺ εἶδανε τὸν τόσον ἔρωτά τους
κι αὐτοὶ δίκιο τοὺς δώσανε... Ἀλλὰ νὰ φήνω ἔτσι
τὴ σπαραγμένη μου ψυχὴ νὰ τὴν παιζογελοῦνε
καὶ νὰ ἴδω αἵματορράντιστη τὴν κάθε μιὰ χορδὴ της,
μήτ' ἓνα φυλλοκάρδι μου ἀπείραχτο νὰ μένη
ἀπ' τὴν ὁδύνη... θέλησα καλλίτερα νὰ κάμω
μ' ἓνα μου χτύπημα, διπλὴ τὴ μαύρη δυστυχιά μου!

Φωνάζει.

Λύκα!

ΛΥΚΑΣ

Τί;

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Ἡ Γαλάτεια;

ΛΥΚΑΣ

Κοιμάται.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Τὸ χιτῶνα
μονάχα νὰ τῆς ἄγγιζα... ὠδήγαμε κοντά της.

Προχωρεῖ τρεκλίζοντας, ὁ Λύκας
τὸν ὀδηγεῖ ἀπ' τὸ χέρι.

Ἔδῳ ναι;

ΛΥΚΑΣ

Ὁχι.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Εἰν' ἐδῶ;

ΛΥΚΑΣ

Ὁχι ἀκόμα.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Ποῦ εἶναι;

ΛΥΚΑΣ

Ἔλα λίγο κοντήτερα.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ, σταματάει καὶ ὑψώνει τὸ κεφάλι.

Νοιώθω νὰ λαχταροῦνε

πέρα ἐκεῖ τὰ πέλαγα καὶ τὰ λαγκάδια γύρω.

Ἄσε με τὸν περαστικὸ ἄερα νὰναπνεύσω,
πὺν σὰν τὸν οἶχτο τῆς νυχτὸς γλιστράει στὸ πρόσωπό μου.

Σκύβει.

Ἐδῶ ἔναι... τρέμω... κ' ἡ καρδιὰ θυμᾶται καὶ σπαράει.

ΛΥΚΑΣ

Τί θὰ τῆς κάμης;... Σκιάζομαι...

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Τίποτα, μὴ φοβᾶσαι...

Ἐδῶ εἶν' ἀλήθεια!... Νάτηνε... Νὰ τὸ χλωρό της στρῶμα,
νὰ τὰ γυμνὰ τὰ χέρια της... καὶ νὰ τὸ πρόσωπό της...
Μικρὸ πουλάκι ἐρωτικό, τὸ μόνο πὺν ἀγαποῦσα!
Χρυσὴ τοῦ ἡλίου ἀχτίνα μου, πὺν σ' ἔχασα γιὰ πάντα!
Κ' ἐγὼ μαζί σου θύμωνα;... Τί κέρδιζα;... Μικρούλα
ψυχούλα κι ἀσυλλόϊστη, ἐσὺ παιζογελοῦσες
μὲ τὸ τρανό μου τὸν καημό... Πάντα ἐσὺ γελοῦσες
καὶ θὰ γελάσης κι αὔριο. Μονάχα κάποιο δάκρυ
θενὰ σφογγίσης ἀπ' τὰ δυὸ μάτια σου μὲ τὸ χέρι,
κ' ὕστερα θὰ ξεχάσης με καὶ πάλι θὰ γελάσης,
σ' ἐκεῖνον νᾶσαι ὁμορφη! Τί τρομερό!... Καὶ λέω

ἐτοῦτα ὅλ' ἀνόρητα. Φριχτὴ ἐπιθυμία
μὲ δάγκωνε πρωτῆτερα· τρελὸς ἀπὸ τὸ μῖσος
κι ἀπὸ τὸν ἔρωτα τρελός, ἤθελα νὰ χιμήξω
γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπάνου σου σὰν τ' ἄγριο θηρίο,
καὶ νὰ σ' ἄδράξω ἤθελα, καὶ στὰ θαλασσοβράχια
νὰ σπάσω τὸ κεφάλι σου! Ἀλλόκοτη στὸ νού μου
μὲ χτύπησε μιὰν ἀστραπή, κι ἄπραγα μοῦ λυθῆκαν
τὰ γροθιασμένα χέρια μου, κ' ἔννοιωσα νὰ ξεσποῦνε
ἡ λύσσα κ' ἡ μανία μου, κι' ἀβάσταγα νὰ τρέχουν
σὰ δυνατὴ νεροποντή, π' ὅλα τὰ συνεπαίρνει
καὶ δὲν ἀφήνει τίποτα, μόν' τὸ μεγάλο πόνου,
ποὺ καλοσύνη φέρνει μας. Ἄς εἶναι πιά, κοιμήσου...
κοιμήσου καὶ μὴ φοβηθῆς πὼς θὰ σὲ τιμωρήσω.
Χωρὶς ἀπ' τὴ θυσία μου τὸ τόσο δὰ νὰ ξέρης
κοιμήσου...

Γέρνει ἀπάνου στὸ πρόσωπο τῆς
Γαλάτειας.

Ἡ ἀνάσα σου εἶναι γαληνεμένη,
καὶ τὴ γλυκειά σου τὴν πνοή, στὸ κρύο μέτωπό μου
διαβατικὴ θὰ νοιώσω την, λίγο σὰ γύρω ἄκόμα.
Καθὼς ἔτσι μιανοιχτὰ ἔχεις τὰ δυό σου χεῖλη,
θαρρεῖς πὼς ψιθυρίζουνε :

Ἀκούει μὲ ἀνατριχίλα.

Ἄκη!... πάντοτε, Ἄκη!...

ὦ, τί φριχτὸ μαρτύριο!... πάλι ἐδῶ!... Φοβᾶμαι!

Ἀναστυλῶνεται.

Τρανοὶ Θεοί, βαστάτε με!... Τὰ ὁμορφα μαλλιά της
γιὰ τελευταία πιά φορὰ ἤθελα νὰ φιλήσω.

Φιλεῖ τὰ μαλλιά τῆς Γαλάτειας.—
Ἀργά.

Ἀρώματα βαλσαμικά τοῦ δάσους!... Μαϊστράλια
τῆς θάλασσας!... Νύχτιες πνοές!... Κ' ἔσεῖς μικρὰ λουλούδια,
ποὺ οἱ δροσοσταλίδες σας γεμίζουν τὶς ὑδρίες.
Δέντρα τρανὰ ποὺ ζέφυροι σᾶς σιγανατρεμίζουν,
βουνὰ καὶ κάμποι, λαγκαδιές, χαράδρες νεραϊδοῦσες,
ἀγαπημένη γῆ ἐσὺ κ' ἐσὺ νύχτα μ' ἀφέντρα
μὲ τᾶγρουπνα τὰ μάτια σου, πάντα νὰ μοῦ φυλάτε
ἐτοῦτο τὸ μικρὸ παιδί, ὅπου γλυκοκοιμᾶται.

Ἀφηρημένος καὶ σὰ νὰ μὴν ἔχη
συνείδηση.

Ἄς μὴ γνωρίσῃ τὸ κακὸ ποὺ τὸ κακὸ ἐξαγνίζει.
Ὅλα γιὰ τὴ Γαλάτεια πονετικά νὰ εἴστε!
Κι ἀφοῦ ἐδῶ πέρα δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ μὲ κοιτάξῃ,
τὸ αἶσχος καὶ τὸν πόνο μου νὰ βλέπῃ, καὶ κανένα
μάτι δὲν εἶν' ἀνθρώπινο γιὰ μένα νὰ πονέσῃ,
νὰ κλάψω θέλω, ἄστε με, σὰν τᾶπλερο παιδάκι.

Κλαίει γιὰ λίγο γονατιστός, συν-
τριμμένος καὶ ὀλολύζοντας, ἔπειτα
σηκώνεται ἀργά, ἀργά.

Μοῦ πέρασε καὶ ξαναζεῖ τώρα ἡ δύναμή μου.
Μέσα μου νοιώθω ἄφραστη νὰ χύνεται γαλήνη,
κ' εἰρηνεμένη μου ἡ καρδιὰ ἀκούω νὰ χτυπάῃ
ἦχο βαθὺ καὶ δυνατό, σὰν τὴ χαλκένια ὑδρία.

Ἀγγίζει μὲ τρεμάμενα χέρια τὸν
Λύκα.

Λύκα! ἐσὺ ὅσαι... τὸννοιωσα ἀπ' τᾶπαλὰ μαλλιά σου...
Ἐσὺ μονάχα ἤξερες εὐγενικό μου πλάσμα
νὰ μ' ἀγαπήσῃς... Ἄσε με, λίγο νὰ σὲ φιλήσω.

Φιλεῖ τὸν Λύκα. Ἐδῶ ἀκούον-
ται μακρινοὶ καὶ ἀόριστοι μουσι-
κοὶ ἦχοι ἴσαμε τὸ τέλος.

Ἐσὺ νὰ ξέρης δὲ μπορεῖς... Τὰ παιδιακίσα μάτια
εἶναι βαθιὰ γιὰ κείνονε ποὺ ξέρει νὰ τὰ βλέπη!
Μόνο ἐσὺ πολλές φορές, μὲ τὸ μικρὸ σου στόμα
ἐπλαθες ἀπονήρευτα τὰ λόγια ποὺ πρααίνουν...

Ἀγάπα τὴ Γαλάτεια μὲ ὅλη τὴν καρδιά σου,
καὶ νᾶσαι ὑποταχτικὸς καὶ τρυφερὸς μαζί της
τί νὰι τρανὴ σου ἀδερφή... Γαλάτεια!... Ὠϊμένα!
καὶ τὸνομα τᾶφρόγαλα τῆς σάρκας της θυμίζει...
Χαίρετε κῆποι πάνανθοι, κῆποι γιομάτοι ἥλιο,
ὀλόδροσοι καὶ ἰσκεροὶ κῆποι, ποὺ σὰν ξυπνοῦσε,
ἀντιλαλούσατε λαμπρὰ τὸ χαρωπὸ της γέλιο.
Περβόλια, δάση γνώριμα, δροσόνερα ρυάκια,
κλινάρια χλωροπράσινα, σᾶς ἀποχαιρετάω
ἐσᾶς ὅλα ποὺ κἀνατε τὴ γῆ τόσον ὠραία...
Χαῖρε ζωὴ μου... χαίρετε ὅλα ἐσεῖς ποὺ τόσο
ἀγαπητὰ μοῦ εἴσαστε!

ΛΥΚΑΣ

Ποῦ θὲς νὰ σ' ὀδηγήσω
πές μου μεγάλε φίλε μου...

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ

Στὴ θάλασσα!... Στὸ κῦμα!...

